

M
A
R
T
I
E

2
0
1
7

EXCELSIOR

REVISTA COLEGIULUI ECONOMIC "VIILOR"

BUCUREȘTI

EXCELSIOR

REVISTA COLEGIULUI ECONOMIC "VIILOR"

București

Echipa de redacție:

Prof. IONIȚĂ OLIMPIA - coordonator și redactor

ZGÂRIECI RELI, XII G – secretar de redacție

**Desene, imagini: DANIEL MAREȘ , COSTEL PATRICHE, XII A
CRISTIAN CODREANU , X D**

Director: POPA MARINETA - coordonator

Director-adjunct: DIACONU GABRIELA - coordonator

Director-adjunct: DORIN VIORICA - coordonator

MARTIE, 2017

BUCUREȘTI

EXCELSIOR

MARTIE 2017

**EXCELSIOR (București),
Revista Colegiului Economic "Viilor", București**

ISSN 2457-4392

ISSN-L 2457-4392

Autorul (autorii) își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul lucrării/lucrărilor.

SĂRBĂTOAREA GUSTULUI

Cupa de sandwich

Sărbătoarea Gustului este un festival care își propune educarea gustului tuturor consumatorilor, punând accentul pe copii și pe părinții lor pentru schimbarea mentalităților cu privire la o alimentație echilibrată și diversificată, informează despre produse și rețete, calitățile și originile lor și modul de producție și trasabilitate. *Sărbătoarea Gustului* promovează meseriile gustului, încurajează către un

stil de alimentație sănătos și diversificat; comunică mesajele și gesturile antirispă alimentară, comunică valori și încurajează spre un comportament alimentar sănătos, echilibrat, durabil, cu sprijinul unor Chefs internaționali și autohtoni care se implică activ în transmiterea cunoștințelor.

În 20 noiembrie 2017 s-a desfășurat La Romexpo București *Concursul Cupa de Sandwich*, în cadrul căruia au participat elevi de la mai multe școli bucureștene, care au avut de preparat cel mai gustos sandwich. Juriul a fost format din bucătari medaliați pentru pasiunea și dedicarea lor în arta culinară: Jacques Louis Henrio, un renumit chef francez, Bogdan Alexandrescu, finalist la concursul televizat Masterchef România, Alessandro Corradi, Executive Chef, Dragoș Milievici, head chef la restaurantul *Pescăruș* din București. Concursul s-a desfășurat pe grupe de câte 3 concurenți, având la dispoziție 15 minute pentru prepararea faimosului sandwich. Juriul a desemnat ca fiind câștigători ai locurilor II și III elevii din *Liceul D. Golescu*, iar **Locul I** mi-a revenit mie, reprezentând Colegiul Economic „Viilor”. Sub îndrumarea doamnei Bara Adriana am reușit să prepar cel mai savuros sandwich cu brânză.

Rețeta produsului câștigător este următoarea:

Ingrediente: bacon, salam uscat, brânză cheddar, mozzarella, pâine toast, unt, ulei de floarea-soarelui.

Brânzeturile se taie în felii groase, baconul și salamul se taie în felii foarte subțiri.

Montarea preparatului: peste o felie de pâine toast se așază mozzarella, salamul uscat, cheddar, a doua felie de pâine. Se împachetează totul în feliile subțiri de bacon și se rumenește în ulei și unt.

Rețeta este delicioasă și ușor de preparat.

Cosmin Petre, X D

Vouă, iubiților mei elevi !

Cea mai mare realizare a mea o reprezintă elevii mei!

Am ales să lucrez cu voi, fiind atrasă de noblețea acestei profesii, de frumusețea sufletului vostru. Am reușit să vă înțeleg, să vă iubesc mai mult decât pe mine, să vă respect și să vă cunosc.

Să nu uităm: într-o lume aflată în deplină confuzie a valorilor, educația și dragostea pentru voi, poate oferi soluții. Am ales împreună cu voi, minunaților, să ne implicăm, să ne asumăm responsabilitatea, să selectăm și să oferim modele de urmat, să fim creativi și să optăm întotdeauna pentru lucrul bine făcut. Adăugând inteligență, voință și multă dragoste, succesul va veni curând. Să luptăm înainte, dragilor, atât cât timpul va fi alături de noi!

Când profesorii vor fi mai aproape de elevi, când vor dispărea și violența verbală și gestul brutal, când se va renunța la pedeapsă și se va face apel la simțul demnității și al rațiunii, când se va învedera noblețea muncii, a cinstei și a politeței, prin exemplul educatorilor înșiși, atunci se va stabili un climat cu adevărat propriu educației omului. D. Theodosiu

Elena Ioniță, profesor

Pagina agenților economici

Stagiul de practică are o importanță deosebită în debutul carierei. Suportul teoretic constituie doar abc-ul pentru carieră, nefiind suficient în momentul în care trebuie să se ia o decizie importantă în alegerea locului de muncă. Concurența îi determină pe elevi să acorde o atenție mai mare pregătirii lor profesionale încă de pe băncile școlii, diferențele dintre teorie

și practică fiind, uneori, foarte mari. Practica este, în primul rând, o componentă importantă din planul de învățământ, ea este acreditată, are obiective de învățare, formează anumite competențe și, din acest punct de vedere, are același statut ca orice altă disciplină. Prin intermediul stagiilor de

mulți agenți economici, destule companii cu renume care întind o mână de ajutor elevilor, dându-le șansa de a începe de undeva, de a învăța direct de la specialiști. Elevii participanți la stagiile de practică au nenumărate avantaje: interacțiunea cu profesioniști în domeniu, posibilitatea de a participa la training-uri și sesiuni de formare teoretică și practică, lucrul în cadrul unor echipe competitive, precum și orientarea către rezultate.

în echipă sau managementul de proiect, abilități de comunicare, șansa de a câștiga experiența profesională reală și, la final, de a obține un loc de muncă permanent în domeniul de lucru ales. Sunt destul de

Viorica Dorin, Director-adjunct

Trecut-au aniide liceu !

Impresii

Mă bucur că am posibilitatea să scriu în paginile revistei liceului nostru și să împărtășesc cu voi, dragi colegi, experiențele petrecute în acești patru ani de liceu. M-am gândit să mă opresc asupra unei experiențe care m-a marcat profund, când, la propunerea doamnei Constantinescu Coca, ne-am înscris în cercul „Istoria recentă a României”, deoarece eram pasionați eu, Sabina, Claudia, Mădălina, Alexandru, Cristian și alții, care doream să aflăm cât mai multe despre istoria poporului român.

În prima zi, 28 octombrie 2015, ne-am strâns cu toții, în cabinetul de istorie, plini de emoții și entuziasm, curioși să aflăm în ce va consta acest cerc. Tematica era generoasă: *preluarea puterii de către comuniști, comunism pe „burta goală”, sărbătorile în perioada comunistă etc.* Impactul a fost așa de puternic, încât am realizat un poster care să reflecte perioada „regimului monolit” -1944-1947, când comuniștii, prin orice mijloace, au preluat puterea. Mi-am imaginat că au fost precum o caracatiță care nu putea fi decât roșie, care cuprinde cu ajutorul tentaculelor fabricile și uzinele, fiecare braț era o etapă esențială în preluarea puterii.

Eh, imaginația a fost mult mai bogată decât am putut realiza plastic....

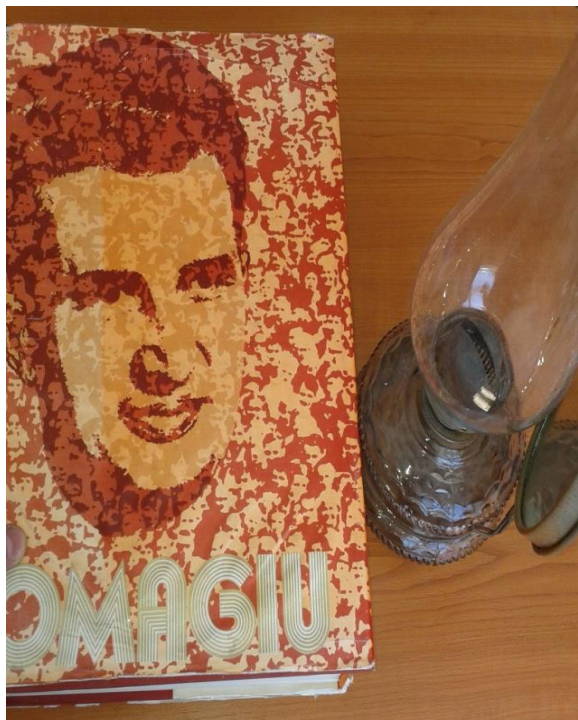

La cea de-a doua întâlnire a cercului, am cutreierat împreună centrul Bucureștiului până la *Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului*, unde am participat la lansarea proiectului *Mecanisme represive în România 1945-1989*. A fost o experiență uimitoare, deoarece la această conferință au fost invitați mari istorici și victime ale acelei perioade, ni s-a făcut pielea găină de emoție și revoltă în aceeași măsură.

Următoarea întâlnire, oarecum *căliți*, a fost și mai surprinzătoare, am vizionat diverse materiale din perioada sărbătorilor de iarnă comuniste - tema era generoasă: *sărbătorile de iarnă în*

Epoca de Aur. Doamne, ce *Epocă de Aur*! Moș Crăciun era Moș Gerilă, șoimii Patriei și pionerii tremurau afară ca sa-L colinde pe „iubitul conducător”, magazinele erau cu vitrinele goale, cozi la portocale sau jucării. Nu pot să concep astăzi aceste lipsuri.

Am organizat multe întruniri aflând o sumedenie de lucruri interesante despre comunism și despre dictatorul Nicolae Ceaușescu, zis și *Nea Nicu - erou legendar, luceafăr* - ba chiar și *titan* și ne-am zis să dezbatem cultul personalității Lui și am citit din renumitul *OMAGIU*, împrumutat de la bibliotecă.

Istoria ne-a învățat multe despre strămoșii noștri, despre greșelile trecutului pe care, dacă nu le-am ști, am risca să le repetăm și sunt convinsă că este adevărat: *historia magistra vitae est*, așa cum spunea Marcus Tullius Cicero în *De Oratore*.

Sabina Moroianu, XII J

Primăvara tinereții

Adolescența, un singur cuvânt, dar atâtea înțelesuri. Adolescența este ca o floare abia înflorită după o ploaie zdravănă, este ca un curcubeu într-o dimineață, este ca o apă ce izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei, este reală și visătoare, este acea perioadă, în care luăm universul mult prea în serios. Drumurile par întortocheate și mult prea dificile, dar acest fapt are o energie ce se strecoară în toate crăpăturile. Emoțiile, trăirile, pentru o persoană în timpul adolescenței sunt ca niște bătăi de clopot într-o zi de sărbătoare.

Un adolescent este mereu mult prea obosit pentru a spăla vasele, dar niciodată obosit pentru a vorbi la telefon. Imaginația și visarea sunt amplexurile adolescenței, curajul și admirația, de asemenea. Primele trăiri pe care le are un om pentru o eventuală iubire veșnică se află în această perioadă. Fluturii în stomac, privirea caldă, zâmbetele, pasiunea sunt principalele caracteristici. O iubire trăită în această perioadă este un sentiment angelic, aproape ireal. Dragostea adolescentină este imprevizibilă, dar și pasională. Lumea capătă culoarea roșatică a buzelor colegului de bancă și inima îi bate ori de câte ori îi rostește cineva numele.

Iubirea se diferențiază de alte trăiri prin puritate, fidelitate, devotament și printr-o manifestare puternică a sentimentelor. Adolescența se caracterizează și printr-un comportament delăsător față de propria persoană. Adolescența este un moment important din viața fiecărui om, este primăvara tinereții, timpul pe care trebuie să îl trăim din toată ființa!

Daniela Dobre, IX F

Iubirea - rostită îți rămâne dulcele ei gust pe buzele cărnoase, simțită îți rămâne cicatricea omului iubit pe inimă. Aceasta este un dar de la Dumnezeu, putem spune esența pe care o dă fiecărui om. Înveți să iubești un om atunci când începi să te iubești pe tine, când ești în preajma sa. Nu este nevoie de un motiv pentru a iubi, este nevoie doar de o persoană.

Atunci când iubești, zâmbetul este larg și frumos, ochii îți sclipesc, puterea și curajul reînvie din întreaga ființă. Când iubești profund, descoperi în fiecare zi ceva nou la omul iubit. Diminețile

alături de el și o ceașcă de cafea lângă pat, privind amândoi spre același viitor, triumful imaginației asupra inteligenței. Atunci când există iubire, imposibilul poate fi dobândit doar cu un singur gest. Aceasta nu se poate măsura, dar se poate dăruia fără măsură, astfel persoana de lângă noi să fie ceea ce suntem. Uneori iubirea este singura modalitate de a ajuta un om, pentru că o ființă fără iubire este ca un copac cu flori, dar fără fructe. O femeie frumoasă este atunci când este îndrăgostită, ca un trandafir căruia îi dispar spinii. Iubirea te ajută să citești priviri care se gândesc spre veșnicie. Oricât de dureroase pot fi experiențele dragostei nu trebuie să fugim de ea,

pentru că este lucrul cu care suntem înzestrați din buricele degetelor până în ultima arteră a inimii. Iubirea este adevărata energie a vieții, trăiți-o!

Există o singură artă de a iubi: aceea de a iubi fără măsură. (SF. Bernard de Clairvaux)

A iubi înseamnă a trăi înăuntrul celuilalt. (Teodor Dume)

Daniela Dobre, IX F

Adolescența este pentru fiecare copil cea mai dificilă perioadă. Este, de fapt, pasajul din care evoluăm cu toții, prin care se acumulează foarte mult stres apărând multe probleme. Și aceste greutăți apar în timpul pe care cândva ne vom dori să-l reținem. Dar doare! Sosește timpul când ne despărțim de jucării, parcuri, desene animate și este nevoie să ne schimbăm mentalitatea, comportamentul și viața. Renunțăm la fostele obiceiuri și căutăm altele mai de vârsta noastră că doar nu ne vom juca toată viața de-a mama și copilul.

Descoperim într-adevăr lumea și falsitatea ei. Ne dăm seama câte interese au *prietenii* de lângă noi și cât ne bârfesc. este singura putere, dar se apare că înțelege la nevoie. Te simți singur, și toate aduc depresia. Ești stresat anturajul e mare, trebuie să ai ferești de probleme, doar acum ești că mami nu mai decide pentru tine

Într-o lume fără de persoană cu chip de înger, cu o strălucitori, un zâmbet larg și cu un talent aparte de cucerire. Vorbiți, vă cunoașteți, ieșiți la plimbare, totul pare cu lapte și miere. Ești singura putere, singurul motiv pentru care trăiești. Fluturii din stomac te înnebunesc, la fel și primul sărut, primul te iubesc, prima îmbrățișare. Toate etapele ne maturizează ușor, ușor. Atunci când totul este perfect, apar certurile. Încerci să te schimbi crezându-te *defect*. Te privești în oglindă și îți pui întrebări la care încerci să îți dai tu însăși răspuns. Gândirea ta se schimbă radical. După o despărțire bruscă, amintirile rămân întipărite în suflet. Pozele rămân aceleași, doar oamenii se schimbă. E greu! Atunci când te îndrăgostești și familia este împotriva ta din toate punctele de vedere, persoana iubită rămâne pe primul loc, văzând desigur viitoarea ta familie lângă aceasta, dar, când și ea te părăsește, totul își pierde valoarea. Și te gândești cât de repede au trecut anii. Înainte ne doream de Crăciun jucării, acum vrem oameni. Îmi este dor

Realizăm că familia ne nici aceasta nu ne imperfect, izolat, ciudat cu școala. La liceu creier, să știi să te pe apripile tale, se pare și asta este dureros.

speranță, apare o pereche de ochi mari și

să cred într-un lucru cu mai multă mândrie, mi-e dor de zâmbetul ce-mi strălucea pe buze și era din suflet și de un copil ce știa că nu luptă degeaba.

Ne simțim descurajați și ducem lipsă de afecțiune, curaj și ambiție. Înainte era mult mai ușor. Totul se prăbușește dintr-odată și asta te distruge din ce în ce mai rău. Cu toate acestea, apare cea mai mare teamă pe care orice adolescent o trăiește. Cu bune, cu rele, sunt *ai noștri ... ai noștri* ce îmbătrânesc și... ușor, ușor își pierd puterea. Aproape că li se aproprie sfârșitul. Este cea mai mare frică și cel mai distrugător gând. Indiferent cât de rece și puternic este un copil, pierderea părinților este cel mai mare chin. La orice vârstă încă ești un copil și ai nevoie de ai tăi, chiar dacă ei nu au fost atât de înțelegători cu așteptărilor tale.

Într-o lume imperfectă, e greu să fii perfect. Toți punem problema prea serios, suferim, ne schimbăm fără să ne dăm seama că timpul trece și în urma acestor etape mai puțin plăcute, evităm să conștientizăm faptul că acești ani nu se vor relua din nou.

Viața trebuie trăită fără regrete. Totul se întâmplă cu un scop. Ei, bine, această vreme mă ajută să experimentez, iar la rândul meu voi avea grijă ca al meu copil să treacă cu capul sus prin toate. O viață avem!

Cristina Ulman, IX I

Ce este viața?

Presupun că doar o plimbare cu trenul care se oprește în stații diferite, iar la fiecare stație acumulezi un *bagaj* nou, *bagajul* acela fiind iubirea, inteligența, punctele slabe/forte, calitățile proprii și, mai ales, experiențele pe care le adunăm odată cu trecerea de fiecare “stație”. Viața nicio dată nu te întreabă cine ești, unde ai fost, ce vrei și dacă ești pregătit să pierzi lucruri și oameni importanți din viața ta, nicio dată nu îți va bate la ușă, luându-te în brațe și cerându-și scuze pentru că nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor tale. Nu, viața îți ia și îți dă în funcție de ce, cum și cât meriți, așa că, ai grijă la ceea ce îți dorești!

Am ales să trăiesc

Am ales să mă iubesc pe mine în loc să mă risipesc, am ales să mă regăsesc, am ales să fiu aproape de familia mea fără să o îndepărtiez, am ales să fiu sigură pe mine, am ales să fiu fericită, am ales să zâmbesc, am ales să accept tot ce este în jurul meu, am ales să cred că viața merge înainte, FĂRĂ

fără el, am ales să-l las să fie fericit fără mine, am ales să accept faptul că nu mai poate fi nimic între noi, am

EL. Credeam că el va rămâne prima mea dragoste...și este dureros când *ești* se transformă în *ai fost*. Pot să spun că el mai este încă prima iubire și că nimic din ce am avut cu el nu se va putea șterge cu buretele. ♥♥♥♥♥♥♥♥

În final, m-am întrebat: De ce nu întâlnim omul făcut pentru noi, din prima? De ce să rătăcim în brațele oamenilor care nu sunt pentru noi...să risipim iubire, timp..? Mi-am răspuns, spunându-mi că poate dacă întâlneai de la-nceput omul tău, nu mai era atât de frumos sentimentul acela când ajungi în brațele celui care te merita cu adevărat și să răsuflă ușurat...

Iar pe tine te întreb: **Tu pe cine iubești?** ♥♥♥♥♥♥♥♥

Niciodată nu știm cu adevărat ultima zi când vedem un om, niciodată nu știm când începem să ne îndepărtăm de ceea ce iubim, niciodată nu știm când vine sfârșitul, sfârșitul NOSTRU, niciodată nu știm când vine ziua în care trebuie să aruncăm omul iubit din inimă și să mergem mai departe pentru a ne regăsi...Tot ce facem și tot ce iubim are un sfârșit...În afară de iubirea pe care o purtăm în suflet, iubirea este nemărginită și infinită...

Cristina Dumitrache, XII A

Vă mulțumesc!

Merg pe stradă
În lumea întreagă,
Cu căștile în urechi,
Nu-ți face griji, sunt ok.
Cam așa sunt eu,
Sentimentalistă mai mereu.
Am învățat să țin capul sus orice ar fi,
Să lupt până voi reuși
Și nu ai cum să mă învingi,
Chiar dacă mă pui la zid.
De la ai mei am învățat
Că nu trebuie să cad,
Să am încredere în mine,
Să cred în bine.
Chiar dacă lumea mă atacă
N-am să renunț vreodată

Știu, trageți cu gloanțe
 Ca să pot simți durerea,
 Dar inima mea e nemuritoare,
 Fiindcă am început să simt puterea.
 De la tata am învățat
 Să fiu puternică la orice pas,
 Să nu mă tem că voi pierde.
 Lasă inima și sufletul să te învețe!
 De mama am fost învățată
 Să fiu cochetă,
 Plină de demnitate

Și cu privirea ageră,
 Ca nimeni să nu mă rănească.
 Vă mulțumesc!
 Pentru că ați fost aici
 Și m-ați învățat
 Să lupt pentru tot ce simt.
 Voi mi-ați arătat
 Drumul către succes
 Și am să-l parcurg
 Fără să mă prăbușesc.
 Voi avea puțin din toate

Curaj, voință, putere și demnitate,
 Să pot ajunge cât mai departe.

Elena Păun, XI G

Stare

Și iar e iarnă, iar e frig,
 Sufletu-mi, neavând vreo goarnă,
 Când îl doare, pustiit,
 Plânge în tăcere-amară,
 Și ar fi dorit să moară.

E sătul de măști din plastic
 Și uscat, fără de putere.
 Vrea să devină sarcastic
 Când e plin de durere
 Și orice speranță pierde.

Gabriela Tudor, X A

Toți cred că în viață nu trebuie să existe probleme. Toți cred că viața este o poveste, dar puțini știu că viața este o poveste pe care noi înșine o creăm. Ne gândim că povestea vieții noastre va fi asemenea unui basm, cu final fericit, în care binele și bogăția se revarsă asupra celor care merită, care nu au trădat. Ne gândim că cineva dirijează și destinul nostru, așa cum povestitorul unui basm ne bucură prin puterea de a mișca personajele și că ajunge dacă vom fi buni și dreți pentru a fi mereu recompensați. Adevărul este că

povestea unei vieți nu este un basm. Calea fiecăruia stă în împletitura dintre alegerile sale și ale altora, în țesătura norocului și a ghinionului. Dar, mai ales, viața adaugă clipe minuscule de fericire unui drum pe care avem de înaintat cu poveri care ne încetinesc.

De-a lungul timpului am cunoscut mulți oameni, unii dintre ei mi-au devenit chiar prieteni. La început, prietenii mi-au fost mereu alături. Până într-o zi... ziua în care s-a schimbat totul.

14 aprilie. O zi frumoasă de primăvară. Împreună cu familia am decis să facem o vizită bunicilor. Tata, din neatenție, nu s-a asigurat când a intrat într-o intersecție, a ajuns pe contrasens și s-a izbit în plin de o altă mașină care circula pe drumul ei. A fost un accident groznic. Eu am fost singura care a avut de suferit. Ambulanța a ajuns repede la fața locului. Medicii m-au întrebat cum sunt, iar eu, cu ultima putere din glas le-am spus că nu îmi simt picioarele. Am alunecat într-un soi de vis. Răsuna în mintea mea o melodie, cine știe de unde... „Mă întorc la tine iar și iar, mare albastră...” Vedeam corpurile alungite ale pescărușilor care spărgeau oglinda mării și reveneau în aer cu un peștișor. Ciocul păsării și hrana ei formau o cruce. Simțeam pe frunte, abdomen și umeri urmele unor atingeri în cruce. Am deschis ochii. Era mama, lângă mine în ambulanță. Mă închina, sperând că voi fi salvată.

Am ajuns de urgență la spital. Medicul de gardă, cu glas sec și rece, dar cu lacrimi în ochi, mi-a spus diagnosticul groaznic cu care trebuia să mă obișnuiesc...paralizie, adică dezactivarea nervilor, adică nu voi mai dansa, nici înota...

Luni de zile am făcut tot ce se putea, însă picioarele nu voiau să revină la mișcările firești. M-am dat bătută. Plângeam mereu, eram însingurată. Dintr-o persoană foarte veselă și sociabilă, am ajuns să nu mai vorbesc cu nimeni, să mă închid în mine, am crezut că ceea ce trăiam nu era viață, ci era un film de groază pe care nimeni nu și-l dorește. Eram doar o victimă a ghinionului care în câteva clipe schimbese definitiv norocul meu. Fusesem înaltă, frumoasă, aveam părul lung și negru, din care reușeam să fac orice împletitură. Am ochii albaștri și, înainte, fermecam jumătate din

băieții din echipa de polo. Acum, ochii sunt aproape verzui de durere și deznădejde. La ce folos acum ochii albaștri? Mi-am dat seama că nici prietenii nu există. I-am așteptat mereu, dar nu au venit. Încercam să vorbesc cu ei la telefon, dar nu știau ce să-mi spună. Nu mă mai interesau amănuntele curente ale vieții lor. Ei rămâneau departe. Familia era tristă, toți vedeau cât sufăr.

Într-o zi, după atâta suferință, mama mi-a propus să merg la un psiholog. Am acceptat, mă gândeam că până la urmă trebuie să modific ceva în viața mea. Psihologul mi-a spus că sufăr de o adâncă depresie, cauzată de accident. Parcă eu singură nu realizasem asta! El mi-a spus despre un club dedicat persoanelor în scaunul cu roțile și mi-a recomandat să mă înscriu. Pentru prima dată după multe luni eram entuziasmată și îmi doream foarte mult să schimb ceva în viața mea.

Când am ajuns la clubul acela și am petrecut acolo câteva ore, mi-am dat seama că nu trebuie să îmi plâng de milă, că sunt persoane cu probleme mai mari și au nevoie mai mare de ajutor. După câteva luni, mi-am propus ca eu împreună cu cei de la club să adun, prin donații, sume de bani pentru a îndeplini visurile unor copii bolnavi de leucemie.

Ne-am dus la spitalul lor. Acolo, copiii ne așteptau cu sufletul la gură. I-am întrebat care este cel mai mare vis al lor, ei ne-au răspuns că ar vrea să vadă marea. A doua zi, visul lor devenea realitate. Toți ne-am urcat în autobuz și am pornit spre destinația care păruse până atunci atât de îndepărtată.

Am rămas în scaunul meu, pe alea dincolo de care se cobora abrupt la plajă. În preajmă se adunaseră câțiva turiști care priveau copiii cu care veniserăm. Se mirau de pielea lor albă, de fapt, galbenă din cauza bolii; se mirau de gesturile lor prin care slăbiciunea corpului se accentua, ca și cum mâinile și picioarele lor atât de subțiri tăiau aerul plin al zilei de vară. I-am văzut în toată strălucirea libertății lor la mare, jucându-se, formând cete copilăroase și vesele, dobordând de o fericire care devenea molipsitoare, care se lua. Era ca un dans desfășurat în apă și în aer, un dans în care corpurile lor lucitoare și prelungi ca niște suveici de argint coseau apa intens albastră de cerul străveziu. Îi priveam de pe țărm, un țărm înalt ca o galerie de operă, ne simțeam tineri și entuziaști, lipsiți de rezerve și deschiși, înfrățiți prin admirație nu numai cu minunatele ființe pe care le priveam, ci și unii cu alții, și – încă mai mult - cu noi înșine.

Sunt și acum emoționată la amintirea acelor momente. Poate că nu e drept să mă consoleze nenorocirea și mai mare a altora, însă bucuria că eu și cei ca mine: Adina, Petre, Mariana și Tudor, am adus cuiva clipe de fericire este foarte intensă. Trebuie să accept că am o altfel de călătorie prin care viața mea să devină o poveste așa cum cred eu.

Cătălina-Georgiana Nițu, X A

Am legat...

Am legat munții la ochi
Cu mirosul florilor de colț
Și le-am spus să mă găsească
Și m-au găsit în petalele catifelate de vânt.

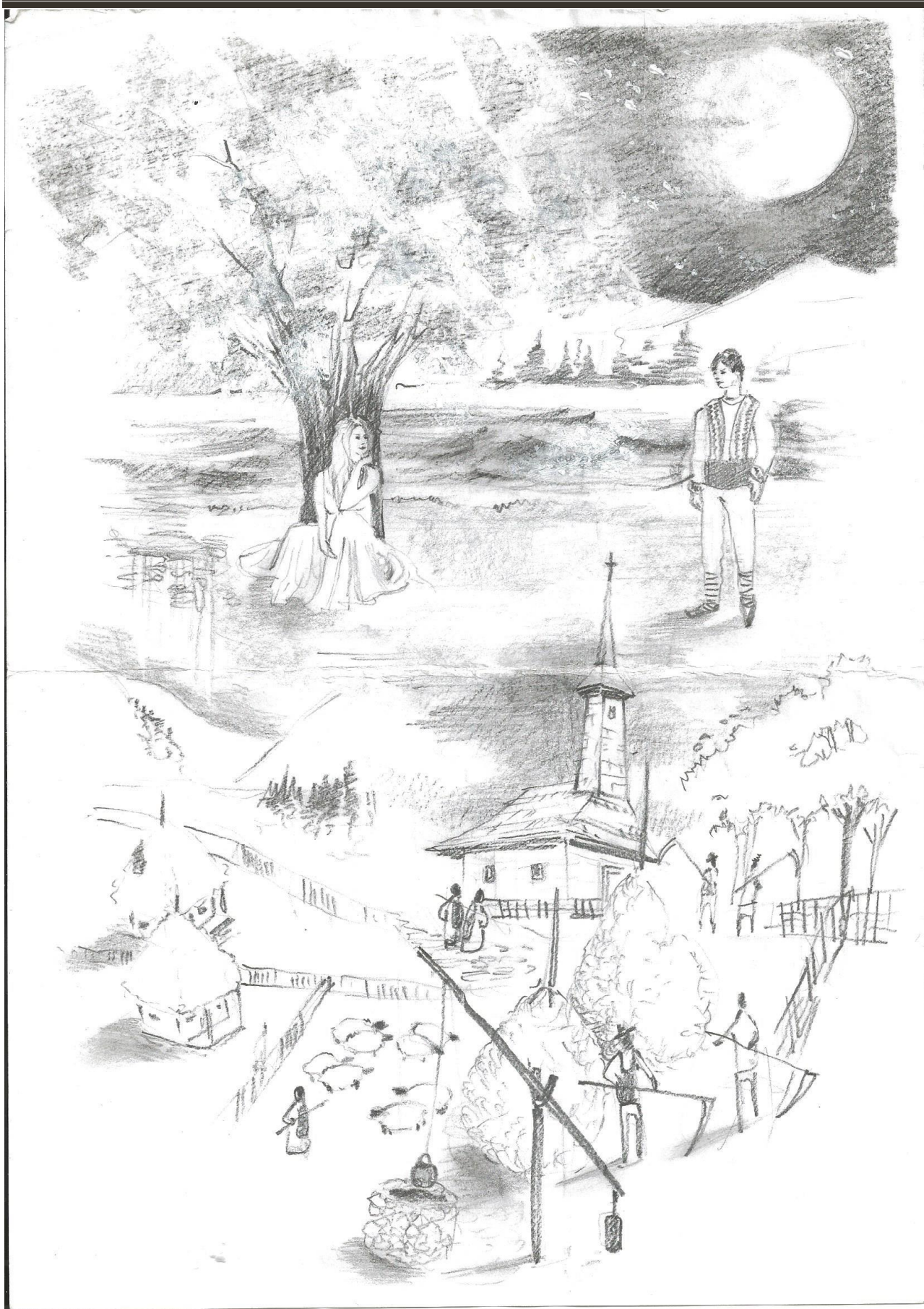
Am legat florile la ochi
Cu zumzetul alb de albine
Și le-am spus să mă găsească
Și m-au găsit în zborul lor avântat.

Am legat cărțile la ochi
Cu anii ce-au trecut tăcut peste ele
Și le-am spus să mă găsească
Și m-au găsit când am întors pagina.

Am legat visul la ochi
Cu dorința de a deveni realitate.
Și i-am spus să mă găsească
Și nu m-a găsit: eu dispărașem între timp.

Gabriela-Olivia Stoian, IX B

Cristian Codreanu, X D/ Ilustrație după Sara pe deal

DECLARAȚIE DE DRAGOSTE PENTRU "EL".

Nici nu știu cum să încep această declarație, dar, știu că oră este ziua îndrăgostitilor, zisă și **Valentine's Day**.
Mi-aș fi dorit să o petrecem împreună, dar eu, din păcate, am ore ☹ și, în plus, tu ai ales să pleci de lângă mine și să mă uiți dar, am făcut această declarație special pentru tine.

M-am îndrăgostit de tine. Nu știu cum, nu știu de ce... dar... pur și simplu am făcut-o. Sunt atât de uimită când te privesc ☺!
NU pentru gelul în care arăți, ci pentru că tot ce mi-am dorit vreodată ești chiar **TU!**

Să te întâlnesc pe tine a fost cea **mai minunată SURPRIZĂ...** pe care viața mi-a dăruit-o până **ACUM!**

Să te iubesc pe tine este cel mai **FRUMOS** sentiment din mea

Ador scripștea din ochii tăi atunci când te privesc!

Viața nu poate fi mai **dulce** și mai **gustoasă** decât cu tine și... **TU** ești **VINOVAȚ** pentru asta. Când ne-am văzut **prima dată** eram cu capul în , eram cu totul pe dos! Dacă oș putea să-ți dau ceva în viață... ar fi să te poți vedea prin mei...

Iubesc zâmbetul tău,

Iubesc privirea ta,

Iubesc vocea ta,

Iubesc seninătatea ochilor tăi,

Iubesc fiecare minut petrecut în prezența ta!

Te iubesc pentru că pur și simplu te iubesc, pentru că Dumnezeu ne-a vrut mereu împreună și niciodată nu vom renunța unul la celălalt. Te iubesc!
Cu toate acestea, să nu uiți **NICIODATĂ** că... **Te iubesc cu toată inima mea!**

Dar cu totu stăm că orice poveste are și un final fericit sau trist, iar la noi a fost și va rămâne trist. Din păcate, știm amândoi că relația noastră nu a fost una **PERFECTĂ**

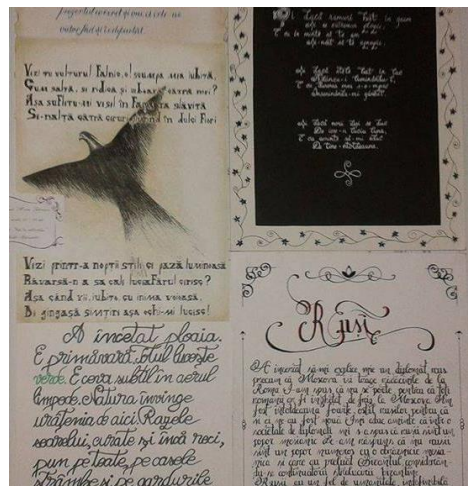
... ORGOLIUL ȘI LUMEA A VRUT SĂ NE DESPARTĂ... ȘI AU REUȘIT...

Ionela Mihaela Dulgheru, IX N

CONCURS DE CALIGRAFIE

Totul a început când doamna profesoară de limba și literatura română, Andreea Marchidanu, a venit însoțită de doamna dirigintă, Dinu Monica, invitându-ne să participăm la concursul de Caligrafie și am acceptat. A venit ziua premierii, care a avut loc la minunata *Biblioteca Națională a României*. Acolo, ne-au așteptat colegii noștri, care au servit la marele eveniment. Am intrat, totul era minunat, liniștea, căldura oamenilor ne-au copleșit, bineînțeles. Sosise timpul pentru a ne ridica diplomele, premiile, când ne-au strigat numele și oamenii au început să aplaude, ne-au cuprins mai tare emoțiile, dar ne-au dat și o energie pozitivă. Am fost felicitați, lăudați și chemați pentru a acorda un mic interviu. L-am acordat împreună cu colegii mei, totul a ieșit foarte bine. Îi felicit pe cei care au servit impecabil, au avut o prestație perfectă, iar nu în ultimul rând minunatei noastre diriginte pentru câștigarea **Premiului al II-lea** și pentru tot efortul depus. Îi mulțumim mult doamnei profesoare Andreea Marchidanu și doamnelor director pentru susținere.

Reprezentanții Colegiului Economic Viilor din clasa a X-a G

Această activitate s-a numit *Expo caligrafia*, liniile care unesc scrisul de emoții, organizat de Asociația „Liber la Educație, cultură și sport” și a avut loc la Biblioteca Națională în 16 februarie 2017. Acțiunea a fost interesantă din prisma exersării scrisului frumos, pe care l-am observat în diferite contexte, în contrast cu lumina, umbra și desenele care evidențiază într-un mod subtil, dar nou o adevărată artă. La întâlnire au fost prezenți, alături de organizatori, câteva televiziuni, posturi de radio, tineri talentați însoțiți de profesori, părinți, directori de la școli și licee bucureștene, primii care ne-au dăruit prin scris un alt univers, în care cuvintele așezate pe hârtie vorbeau, spunându-ne

povestea lor, menite să ne bucure privirile și sufletele...Fiecare cuvânt prindea contur, alături de desenele ce reprezentau diverse teme, inspirate din literatura română, din operele lui M. Eminescu, Emil Cioran, G. Bacovia, T. Arghezi.

Mi-a plăcut foarte mult acest vernisaj, pe de o parte pentru că am prins o anumită experiență, raportându-mă într-un mod diferit la operele scriitorilor noștri, iar pe de altă parte, am văzut, am simțit și altceva, sentimentul de apartenență la un colectiv - Colegiul Economic *Viilor*, nu numai prin colegii mei care au ajutat la servire, exercitându-și astfel profesia, dar pentru faptul că am înțeles că prin multă dăruire, răbdare și ambiție, poți reuși. Creațiile noastre pot deveni un reper pentru alții în lumea caligrafiei, un prilej de bucurie pentru oamenii de pretundineni care vor veni să ne admire realizările. Mulțumirile mele se îndreaptă acum către profesorii noștri Marchidanu Andreea și Dinu Monica, dascălii care ne-au îndrumat cu multa răbdare, dăruire în această activitate.

Diana Căbescu, X B

Portret

Ochii calzi și plini de ardoare,
Curioși de-ai pământului culoare,
Oglindesc sufletul de bucurie
Al unui chip juvenil de modestie.

Sclipiri de soare îi luminează inima
Străbătând necititele unghere
Ce ascund dragostea neîmpărtășită
De prea mult chin și de durere.

Întreaga-i făptură e o poveste
Ruptă dintr-o altă lume,
Scrisă de cineva *aparte*,
Ce nu poate fi citită de oricine.

Trup și suflet dedică o romanță
Plină de-a vieții povață.
Să ascultăm cu toții glasu-i măiastru!
Doamnei cu suflet albastru.

Ana-Maria Dumitru, X I

MAREE

Frunzele tremură de fiorul
Vântului ce le suflă-n vine,
Văpăi de ape se-nalță la cerul
Străpuns de vraja lunii pline.

Trestia-naltă capu-și apleacă,
Peste ea valul se-nalță,
Așteptând ca marea să treacă
Moare și revine la viață.

În negura nopții se-așterne tăcerea,
Surâsul apelor reci încetează
Ca o lacrimă ce-și strigă durerea,
Lumina palidă a lunii veghează.

Copacii împodobiți cu ghirlande de argit
Privesc jalnic cerul plumburiu,
O mantie albă se-așterne plutind
Asupra naturii cu suflet viu.

Vântul răscolește cristale de gheață
Prin inima omului lipsit de speranță.
Din fântâni un abur se n-alță,
Risipind urmele de ceață.

PE CHIPUL TĂU

În ochii tăi am văzut iubirea
Scură în cuvinte.
În privirea ta am citit speranța
Adâncită-n suflet.
Pe chipul tău am văzut durerea
Atâtor patimi.
În palma ta am simțit căldura
Inimii scăldate-n lacrimi.

Fulgi de rouă sărută pământul
Ce soarbe lacom răcoarea dimineții
O suflare grea străpunge văzduhul
Geru-i cumplit... urletele vieții...

Ana-Maria Dumitru, X I

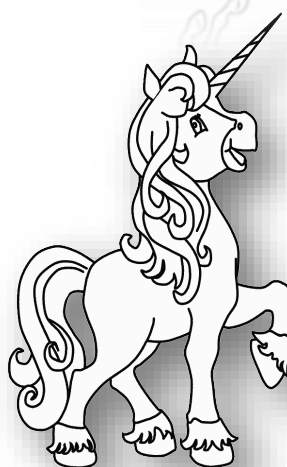
C
E
A
S
U
L

Am văzut într-un bazar
 Un struț ceasornicar;
 I-am dat un ceas să mi-l repare,
 Și-ndată-o termită apare....
 Ea avea o baclava
 Și-ncerca a o mânca.
 Îmbuca și îmbuca, dar nu o putea termina...
 După asta-un gramofon,
 A-nceput a cânta molcom.
 În final eu am plecat
 Și ceasul mi l-am uitat....

VISE DIN COPILĂRIE

De când eram mică îmi doream
 Să prind un norișor într-un borcan,
 Să zbor pe un cormoran,
 Sau chiar să primesc un minunat cadou....
 Unicorn sau Pegas, orice-ar fi,
 Să zburăm departe, spre nori argintii,
 Să vedem un preafrumos apus de soare,
 Cu scânteieri strălucitoare.
 Acestea, desigur, erau dorințele unui copil,
 Care vedea totul ca pe o poveste și un joc incredibil.
 Acum, însă, când stau să mă gândesc la ce-mi doream,
 Îmi pare imposibil de îndeplinit dorințe atât de mari
 Pentru o mică mogâldeță
 Care vedea sclipiri de diamant chiar și în ceață.

By Doroteea Netedu, IX A

Aș vrea să iubesc...

Aș vrea să iubesc marea, dar marea nu iubește. Aș vrea să iubesc pământul, dar pământul e rece și plin de întuneric. Aș vrea să iubesc oameni, dar oamenii sunt răi și vicioși. Aș vrea să te iubesc, dar știu că nu mă iubești.

Și-atunci, am să iubesc, totuși, marea, tot pământul, oamenii și am să te iubesc pe tine pentru că ești marea mea iubire.

Patricia Cristache, IX N

Tristețe ori bucurie

În ochi se vede întunericul,

Nu se știe dacă ea

Iar noaptea se lasă.

Plânge sau râde.

Și vântul bate în fereastra ei,

Pe fața ei se vede, însă,

Fata așteaptă, așteaptă !...

Tristețea, tristețea...

Ușor, ușor spre dimineață

Soarele apare,

Iar norii de pe cer dispar

Și fața ei se luminează,

Când fata se bucură.

Maria Antonia Beatrice Crivineanu, IX M

Desen realizat de Cristian Codreanu, X D

Ideal pierdut

Noian de visuri-n aşteptare
 Şi-un dor-n abisul unui val.
 Şiraguri de mărgelile cusurgii le calc acum.

De ce nu-mi vii?
 Picante amintiri m-apasă...
 Departe sunt de tine.
 Şi câtă vreme între noi!

Iubind în taina dulcele nopţi

Când glasul ei te cheamă,
 În ceaţa nopţii grele,
 Tu ce faci?

Stai şi te socoţi
 De vrei, de poţi...
 Aştepti a-i tâlcui
 Petalele de gânduri
 Căzute-n palma ta.

Pătată-i perna de parfumul ei.
 Aievea vrei s-o vezi
 În albele cearceafuri reci

Cum, ca o nimfă, îşi prăvăleşte trupul mlădios
 Ce dornic aştepti să i-l dezmierzi.

Da, iată...n-o poţi atinge!

Aievea vorbeşti de legi.
 Ha, haa! ea te priveşte searbăd
 Şi dă să plece.

Te uiţi pieziş la ea,
 Dar nu te înţelege.
 O, tu devii frenetic,
 Ai fost un iubitor, dar rece.

Dantela inimii cochete,
 De vrei s-o îndepărtezi, nu poţi.
 Ea nu te înţelege,
 Rămâne în a ei marmoră.

.....
 Într-un castel de fildeş, pustiu şi rece.

Iuliana Ştefan, profesor

Spre alte etape ale vieții...

Meseria de dascăl seamănă cu aceea a unui grădinar. Florile și pomii rămân, însă, în responsabilitatea noastră pe termen limitat.

După 4 ani, trec apoi în grădini cu mai multă lumină, își asumă trăirea propriei vieți, întemeierea unei familii etc. După această perioadă, 2013-2017, ca profesoară de discipline economice și în calitate de dirigintă a clasei a XII-a A, pot aprecia, fără teama de a greși, că elevii s-au remarcat prin inițiativă și organizare, a fost o clasă bună, spre foarte bună la nivelul liceului, atât în cadrul activităților școlare, cât și extrașcolare. Majoritatea elevilor clasei lucrează în timpul liber ca *Tehnicienii în turism și alimentație*, îmbogățindu-și experiența în domeniul profesional, dar și prin coparticiparea la viața familiilor, cu exigență și determinare, unii chiar întreținându-se.

Șefa clasei, Cristina, s-a remarcat în mod special prin spirit de inițiativă și prin antrenarea colegilor, dar și prin calități vocale deosebite; Ioana s-a remarcat prin performanțele școlare cele mai bune din clasă; Emanuel a fost preocupat încă din clasa a X-a de activități de voluntariat în asistență medicală; atașamentul și blândețea lui Marian, Ionuț și Nicolas m-au făcut să mă simt bine întotdeauna în preajma tuturor. Suntem alături și de Mihăiță și de familia lui, în strădania de a finaliza liceul alături de colegi, el studiind la domiciliu, dar ținând în permanență legătura cu școala.

Cu toate că, pe parcursul celor 4 ani de liceu, au fost situații care păreau greu de depășit, împreună cu elevii, părinții lor și cu profesorii clasei am reușit să le depășim și să terminăm toți în bune condiții studiile liceale. În vreme ce preluăm alți tineri pe care să-i cunoaștem și în care să investim noi nădejdi, sperăm să aflăm vești despre cei plecați, să-i reîntâlnim pe altă treaptă a existenței lor, pentru că ne-au rămas apropiați sufletește pentru întreaga viață.

***Cu drag, clasei a XII-a A, promoția 2017,
prof. Șandru Angela***

Desen realizat de Daniel Mareș, XII A

Poeta Sarah DeJar

Pseudonimul **Sarah DeJar** este un nume bine ales, spre a mă elibera, fără a exista vreo constrângere. Mă definește într-o mare măsură mult mai mare decât numele real. Această alegere a apărut târziu și este singurul lucru important, capabil să cuprindă în sine și dragostea și suferința, și fericirea și durerea, și chiar învierea. Pseudonimul nu este altceva decât numele scrisului. M-am refugiat între rânduri ca într-un vis, lăsând libere cuvintele. Mulți m-au întrebat cum am ajuns să scriu. Când anume scriu? Eu spun doar că poezia este în noi din clipa când ne naștem, o păstrăm în sânge, în privire.

Am publicate trei volume de poezii **Timpul Iubirii** - apărut la Editura *Inspirescu* Satu Mare în 2015 (versuri de dragoste unde timpul și iubirea se întâlnesc în toate metaforele: *brațele timpului, corăbiile soarelui, aurora de gânduri, dansul rădăcinilor lumii, furia tăcerii, țipăt de pasăre în rugăciune*. Motivele literare prezente în versuri sunt: *lumina, visul, sufletul rătăcit, gândul, florile, așteptarea, clipa, întunericul*). Am ales pentru acest volum un motto care să completeze cele scrise și anume: *Alt timp nu am... Nu este puțin timpul pe care îl avem, ci mult cel pe care l-am pierdut* (Seneca). Cel de-al doilea volum, **Memoria Visului** - apărut tot la Editura *Inspirescu* în 2015, completează dorința de trăire, sensul vieții, visul și iubirea. Sursa de viață a cuvintelor este chiar emoția. Sensibilitatea m-a caracterizat dintotdeauna. Deseori mi se spune că trăiesc într-o lume imaginară creată chiar de mine, contemplând-o. Sunt implicată cu toată ființa la ceea ce se petrece în jur. Iubesc tradiția și obiceiurile noastre populare și chiar mă consider norocoasă că m-am născut aici pe aceste meleaguri. Zbuciumul meu interior îl regăsesc deseori în zbuciumul tuturor celor care au trăit aici. Încă din copilărie, am iubit poezia populară, am îndrăgit cărțile scriitorilor noștri care au prezentat într-o manieră deosebită oamenii și locurile acestea. Acea nostalgie a timpului trecut ce se regăsește și în volumul **Nu-i târziu**, apărut la editura *Amurg Sentimental*, în 2016: **Numele tău am să-l strig/ Când n-am să mai știu drumul spre casă/ Numele tău poartă colbul drumului/ În care-mi adâncesc tălpile (Numele tău)**. Poezia **Trecut** aduce în atenție motivul ulciorului ca temă de meditație, bărbatul-olar, femeia-izvorul genezei și apa dragostei în esență de lacrimă.

Întâlnirile mele în cadrul Cenaclurilor literare din București și din țară mi-au dat încrederea să public tot ceea ce simțeam cu întreg sufletul. Prima poezie mi-a apărut imediat după terminarea liceului, în ziarul gălățean *Viața Liberă*, pe atunci am trimis poezia într-o corespondență clasică și tot astfel am primit și invitația să particip la Cenaclul literar din oraș, dar, neavând suficientă încredere, am refuzat. Trebuie să recunosc că, pe lângă talent, e nevoie și de rigoare, de responsabilitate. Am învățat în cadrul ședințelor de cenaclu literar că este nevoie de sintetizarea ideilor, de dezbatere și chiar corectare a anumitor cuvinte. Obsesiile din versuri, oricât de bune mi s-ar părea a fi, se situează deseori într-un punct incert, greu de fixat. Până să apară un volum de poezie, el este prezentat publicului sub diverse forme, fie direct în fața publicului, fie pe site-urile de literatură on-line. Între acestea stă, de fapt, publicul cititor. Din acest motiv spun că un scriitor, chiar poet fiind, trebuie să fie responsabil pentru rândurile ce le lasă posterității. Poezia mi-a fost tradusă în diferite limbi: engleză, franceză, catalană, germană. Am publicat poezii în revistele *Cervantes - revista internațională de cultură*, revista *Axis Libri* – Galați, *Dor de dor*, *Sintagme literare*, *E-Creator*, și revista *Amurg Sentimental* – București. Mi-au apărut poezii în antologii literare, *LYRICS ET PROSA - antologie de texte contemporane, vol. II*, *Fel de fel de stihuri, vol. I*, *Tribuna scriitorilor fără prejudecăți*. În paginile *Foi de cenaclu „Amurg sentimental”* se regăsește și critica literară a volumelor de poezie *Timpul iubirii*, *Memoria visului* și *Nu-i târziu*. Am participat în emisiuni culturale, portret de autor – *Radio Enigma - Mozaic*, *Radio Shalom Romania*. Frecventez diverse Cercuri literare din București – *Cenaclul de urgență*, *Amurg sentimental*, *Tribuna scriitorilor fără prejudecăți*, *Scriitorul român*, *Cenaclul Transfrontalier de Literatură și Artă*, „*Constelații Dunărene*” Giurgiu. Am fost prezentă cu cărțile la *Târgul Internațional de carte Gaudeamus 2016*.

Aș spune acum, când mă pregătesc să aduc în lumina tiparului cel de-al patrulea volum de poezie intitulat *Peste suflet fântâni*, că fiecare zi este o sărbătoare pentru mine, că nu a fost deloc ușor să înving teama de a lăsa cuvintele să curgă, să fie. Ce greu m-am hotărât să merg spre lumină! Astăzi primesc gânduri de la cititorii din întreaga

lume, mărturisindu-mi că mulți își încep ziua cu rândurile mele, multe dintre acestea le-au schimbat viața. Surprinsă am fost de o mărturisire a unei doamne care mi-a spus că-mi știe versurile pe de rost, după ce i-am trimis volumul de poezie. Iată că viața e mai adâncă și trebuie să apelez la ceea ce e mai bun în sufletul meu să pot dăruia la rândul meu. Această sete de dragoste, de bunătate, de frumos nu este altceva decât ceea ce-am devenit. Am învățat să iau din tot ce mă înconjoară atât cât mi-a fost necesar pentru a-mi desăvârși propria lume. Pentru că nu sunt altceva decât un amestec de tot ceea ce-am trăit și întâlnit.

Corăbiile iubirii

Fără oasele acestea, ce-aș fi?

O bucată de carne

ce se scurge în pământ,

la țărmașii apei, către corăbii

ce mă duc spre soare.

Fără oasele acestea ce-mi poartă mirarea,

chipul meu s-ar pierde în urme de tălpi,

grăbite prin lume.

Căutându-le mâine,

cei care le vor atinge,

vor auzi în cioburi de amforă,

iubirea din chipul meu de pasăre.

Dar

Păstrează-mă frumos,
pentru ziua când o să mă iubești.
Voi fi în curcubeul de la capătul lumii,
odihnindu-mă după val,
după iarbă,
așteptând să mă împletești
cu brațele tale,
până aproape de cer.

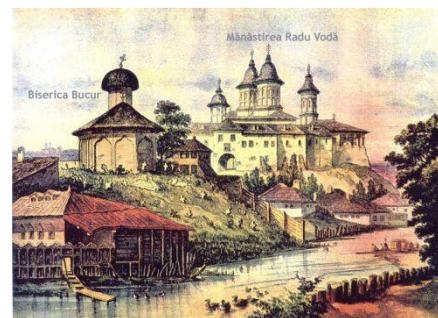
Poem nerostit

Trupul meu obosit
va trăi în seara eternă.
Vom visa
îndelunga plutire a cuvintelor.
Lacom de uitare,
ne vom întoarce
să adormim lângă flacăra,
dorul ce se clatină
de demult și de niciodată.

Fotografiile sunt realizate de Roza Zah (Zaharia Romică)

Călătorind prin țară - BUCUREȘTI - „Micul Paris”

București este a șasea capitală din UE după mărime. Se află în sud-estul țării între Ploiești și Giurgiu. Râul Dâmbovița traversează orașul. Pe aici curge și Colentina – un râu de-a lungul căruia s-au format lacul Floreasca, lacul Tei și Colentina. În centru descoperim Cișmigiul, un lac înconjurat de o grădină inaugurată în 1847 după planurile unui arhitect german. Mai sunt încă două parcuri mari: Herăstrău (cu Muzeul Satului) și Grădina Botanică - cea mai mare din

România. O legendă spune că orașul București a fost fondat de un oier pe nume Bucur. Așezarea era amintită într-un document din 20 septembrie 1459, emis de Vlad Țepeș, domn al Țării Românești. În 14 octombrie 1465 Radu cel Frumos a ales să fie aici reședința lui domnească. La mijlocul secolului al XVI-lea era construită biserica domnească - o ctitorie a domnului Mircea Ciobanul. Acum 4-5 secole în urmă, Bucureștii arătau altfel decât știm noi orașul de acum.

În zona numită Sfântul Gheorghe erau cuptoarele meșterilor fierari, la Piața Unirii în zona Colțea meșterii olari își demonstrau măiestria, iar pe malurile Dâmboviței erau stabiliți tăbăcarii. În nordul curții domnești se găseau negustorii, cojocarii și croitorii. Principalul vad comercial și meșteșugăresc se afla pe Ulița Mare (strada Lipscani de astăzi pe care o găsim amintită în documente încă din 1589). Deși a fost afectat de războaie, incendii, inundații și cutremure din secolul al XV-lea până la sfârșitul epocii feudale, Bucureștiul a continuat să se dezvolte. Din secolul al XVIII-lea au început să apară primele manufacturi. Pentru a vă da seama cât de dezvoltată economic era zona aceasta vă mai spun că în 1766 era deschisă o fabrică de postav de la Afumați; i-a urmat după aceea fabrica de hârtie de la Fundeni. Cetatea Dâmboviței (cum a mai fost menționat orașul în primii ani) avea rol strategic de supraveghere a drumului ce mergea la Giurgiu.

Mai reținem din istoria acestui oraș că în 1659, sub domnia lui Gheorghe Ghica, Bucureștiul a ajuns să fie capitala Țării Românești. După aceea au început să apară primele drumuri pavate cu piatră de râu. S-a înființat prima instituție de învățământ superior – Academia Domnească și a fost construit *Palatul Mogoșoia* (care găzduiește în prezent Muzeul de Artă Feudală Brâncovenească). Spătarul Mihai Cantacuzino a avut ideea să deschidă un spital în 1704 – *Spitalul Colțea*. Încet, încet orașul s-a dezvoltat din punct de vedere economic, iar în secolul al XIX-lea a fost ales capitală a României (respectiv în anul 1859).

S-a modernizat, străzile au fost pavate cu lemn, apoi cu granit de Scoția și Sicilia. Spre sfârșitul secolului s-au trasat cele două axe (nord-sud și est-vest) care structurează și astăzi orașul. În timpul domniei lui Carol I s-au contruit: *Ateneul Român*, *Fundația Carol I*, *Ministerul Agriculturii*, *Palatul de Justiție*, *Palatul Poștelor*, *Palatul Sturza* și *CEC-ul*. Nu uităm de *Palatul Patriarhiei* și de *Cercul Militar*. După Primul Război Mondial a ajuns să fie una dintre cele

mai frumoase capitale europene. Viața culturală, atmosfera și arhitectura au făcut ca orașul lui Bucur să fie

numit multă vreme „Micul Paris”. Astăzi este un amestec de vechi și nou, de tradițional și modern, de oriental și occidental.

Muzeul Literaturii are sediul în casa Scarlat Crețulescu – monument istoric. Are mai bine de 300.000 de piese organizate în 250 de colecții printre care manuscrise, acte, fotografii, artă plastică și obiecte memoriale. *Muzeul Național Cotroceni* a fost înființat în 1991 și redă istoria a două monumente: *Mănăstirea Cotroceni* și *Palatul Regal*. Mănăstirea ctitorită de Șerban Cantacuzino a fost demolată în 1984. Palatul Cotroceni a fost reședința principilor moștenitori ai regatului României Ferdinand și Maria. Sunt expuse piese de artă decorativă brâncovenească și postbrâncovenească. Nu uităm de *Muzeul Național George Enescu*. Se află în palatul Cantacuzino ce a fost construit la sfârșitul secolului al XIX-lea. În 1967 Maria Cantacuzino Enescu – văduva lui George Enescu – a donat imobilul statului. Sunt expuse manuscrisele compozițiilor, viorile și pianele lui George Enescu, mobilierul original, biblioteca, tablouri, gravuri, obiecte de artă decorativă, scrisori, cronică și fotografii. Pășim și în *Muzeul Național de Artă al României*, înființat în 1906 cu numele de *Muzeul de Etnografie de Artă Națională, Artă Decorativă și Industrială*. A fost reorganizat în 1953 în fostul palat regal. În galeria de artă medievală românească vedem lucrări din Țara Românească, Moldova și Transilvania din secolul al X-lea până în 1900. Galeria de Artă Românească Modernă prezintă evoluția picturii și sculpturii de la noi din secolul al XVIII-lea până la jumătatea celui trecut. Galeria de Artă Universală cuprinde lucrări de pictură și sculptură din fosta colecție regală. Descoperim astăzi și *Muzeul Colecțiilor de Artă* într-o clădire monument istoric de la începutul secolului al XIX-lea, alături de care au fost ridicate două corpuri în formă de U în 1883. Sunt expuse colecții particulare de artă donate statului chiar de autori sau de familiile acestora. Un alt popas îl facem la *Muzeul Național de Istorie* de pe Calea Victoriei. Clădirea a fost inițial *Palatul Poștelor* realizat de arhitectul Alexandru Săvulescu în 1899. Acum este monument istoric. Muzeul a fost inaugurat în 1972 și prezintă, așa cum era de așteptat istoria României, din paleolitic până în epoca modernă. Colecțiile principale sunt cele de arheologie, istorie, carte veche, numismatică și filatelie. Le

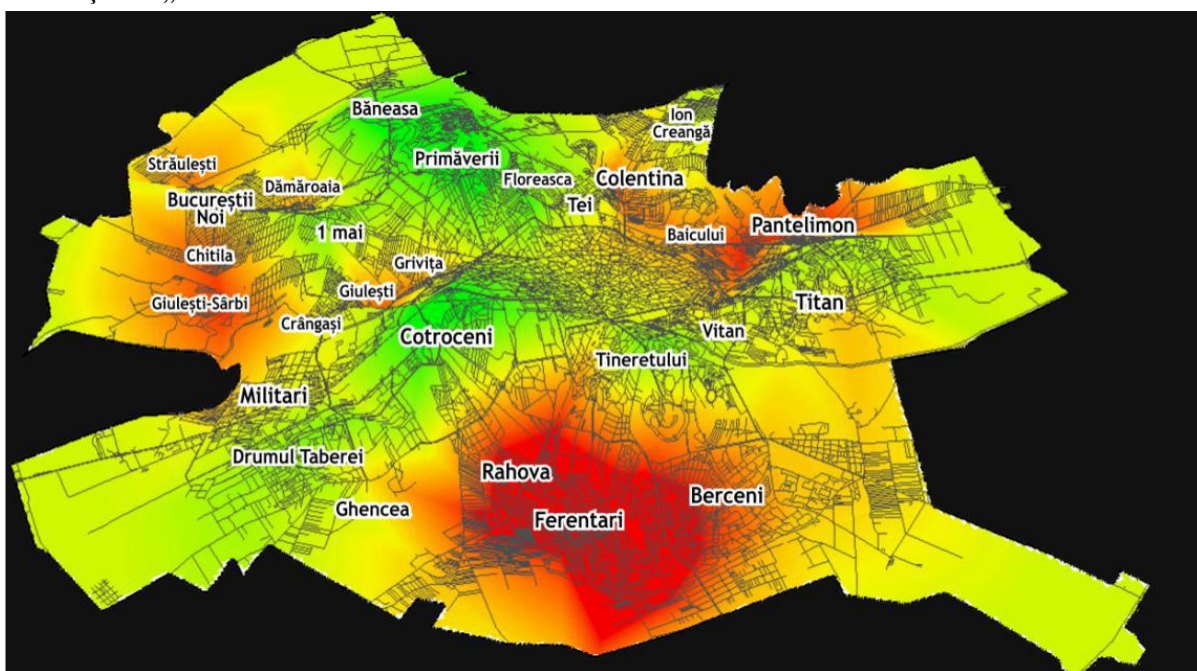
puteți vedea pe toate când veți ajunge pe Calea Victoriei la numărul 12. La *Muzeul Țăranului Român* avem ocazia să ne întâlnim cu lumea satului de acum câteva secole. Descoperim *Muzeul Țăranului Român* în Piața Victoriei aproape de *Muzeul de Științe Naturale Grigore Antipa* și de *Muzeul de Geologie*. Înființat la 5 februarie 1990, este continuatorul primei secții de artă textilă cu lucrări făcute la țară, așa cum propusese criticul literar Titu Maiorescu. În urmă cu mai bine de 100 de ani a fost înființat un muzeu al artei populare de la noi din țară.

Mai târziu, pe locul fostei *Monetării* și pe cel al *Palatului Mavrogheni* a fost construit muzeul de artă națională în stil neoromânesc inspirat din tradiția brâncovenească. Clădirea aceasta a fost terminată în 1941. Zidăria aparent din cărămidă roșie, arcadele și elementele traforate, foișorul ce ne trimite cu gândul la clopotnițele vechilor mănăstiri dau o notă aparte acestei construcții. În muzeu sunt cam 90000 de piese. Este cea mai bogată colecție de artă populară din România structurată pe următoarele secții: ceramică, port popular, țesături pentru interior, lemn, scoarțe, obiceiuri și exponate religioase. Tradiționale pentru casa țărănească sunt scoarțele care acoperă pereții și patul. Cele Oltenesti (dintre care unele vechi de mai bine de un secol) reprezintă adevărate documente în care se pot observa elemente tradiționale locale în ceea ce privește arta decorativă și tehnica de țesut. Instituția în care am intrat noi astăzi a primit și o distincție specială „Muzeul European al anului 1996”.

În continuare haideți să ne plimbăm prin cartierele muncipiului București și să le aflăm istoria din punct de vedere etimologic:

- o istorie interesantă se găsește în originea numelui cartierului Balta Albă. Povestea spune că aici se afla o groapă de var unde, în vremea domnitorului Caragea, se topeau cadavrele ciomaților (oamenilor bolnavi de ciumă). Când ploua, locul devenea o baltă de culoare albă.
- zona Berceni a fost denumită astfel datorită grofului Miklós Bercsényi. Se zice că o ceată de husari, condusă de groful Miklós Bercsényi, s-au oprit undeva la sud de București, în drumul lor spre turci. Nu se știe însă dacă au luat o pauză sau dacă au rămas aici de tot, însă cert este că de atunci acea zonă a fost botezată „Berceni”.
- cartierul Băneasa își trage denumirea de la nevasta domnitorului Dimitrie Ghica pe numele ei Băneasa.
- Cotroceniul, unde în prezent se află sediul prezidențial, se numește astfel de la regionalismul „a cotroci”, care înseamnă „a scotoci” sau „a scormoni”.
- legenda cartierului Colentina spune că această denumire vine de la „colea-n-tină”, cu referire la locul bălțit unde Matei Basarab i-ar fi fugărit pe turci, într-o bătălie. O vreme s-a numit și „Olintina”.
- depre zona Crângași, istoria spune că a existat cândva o prelungire din Codrul Vlăsiei, un crâng. Aici trăiau crângașii.
- cartierul Dămăroaia a fost, în trecut, moșia parcelată a boieroaicei Maria Damaris.
- în istoria numelor cartierelor bucureștene este menționat și un nume de doctor. Spiridon Kristofi (cărui i se mai zicea Spirea), a ridicat, în 1765, pe Dealul Lupeștilor o biserică numită Spirea Veche. De aici și denumirea „Dealul Spirii”.
- „Dristor” vine de la breasla piuarilor care și-au avut satul în această parte a Bucureștilor. Meșterii piuari se numeau «darstari», «darsta» fiind piua din piatra folosită la fabricarea postavului și dimiei. Piuarii fabricau «darste» și pentru sutele de mori de pe cursul Dâmboviței, care timp de sute de ani au fost prezente cotidiene, de mare relevanță economică pentru târgul Bucureștilor.
- Drumul Taberei se numește astfel datorită lui Tudor Vladimirescu, care, în 1821, intră în București pe la vest și își așază aici tabăra de panduri.

- Ferentariul, renumit astăzi pentru scandalurile din zonă, a primit unul dintre cele mai rafinate nume din Capitală, originea lui venind din latină, („Ferentarius“ – soldat din infanteria ușoară a legiunilor române). Unii spun că aici s-ar fi aflat câmpul de exerciții al ferentariilor, din oastea lui Mihai Viteazul.
- „Ghencea“ este un nume provenit din limba turcă. Pe vremea fanarioților, Ghenci-aga era șeful arnăuților din garda domnească. Aici s-a ridicat o biserică, Biserica Ghencei.
- denumirile „Floreasca“ și „Giulești“ își au originile de la numele boierilor care au stăpânit locurile respective, Floreștii, respectiv, de la proprietatea boierească a Juleștilor.
- strada Lipscani, una dintre cele mai tranzitate străzi de distracție din Capitală, se numește astfel datorită negustorilor veniți în București cu lucruri aduse de la târgul din Leipzig, care se numeau lipscani.
- despre cartierul Militari se spune că ar fi fost botezat așa pentru că era zona de instrucție militară și unde o vreme a funcționat „Pirotehnia Armatei“.

- orașul Pantelimon, de la periferia Capitalei, își are numele după Mănăstirea Sfântul Pantelimon. În greacă „pan“ înseamnă „tot“, iar „éléimon“ se traduce „milă“. Astfel, Pantelimon înseamnă „cel milostiv“ sau „întreg milostivul“.
- Rahova, un alt cartier care și-a „câștigat“ reputația ca zonă de scandal, are un nume relativ nou și vine de la Calea Rahovei, una dintre cele cinci artere botezate în amintirea Războiului de Independență: Calea Griviței, Calea Plevnei, Calea Rahovei, Calea Victoriei și Calea Dorobanților.
- „Sălăjanul“ este de asemenea un nume nou și are originea de la Leon Szilaghi, cunoscut și ca Leontin Sălăjan.
- cartierul Titan își are denumirea de la fabrica de ciment „Titan“, construită la începutul secolului XX.
- despre Vitan, D. Papazoglu spune că „În ocolul orașului, spre nord, este câmpia Vitanului, unde vitele orașenilor își aveau pășunea“.

Gabriel Ursuianu, profesor

SFÂNTUL GHEORGHE, PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ

*Ca un apărător al celor robiți și celor săraci
ocrotitor, celor bolnavi doctor, împăraților ajutor,
purătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe,
roagă pe Hristos să mântuiască sufletele noastre.
(Troparul Sfântului Mucenic Gheorghe)*

În fiecare an, la 23 aprilie, îl prăznuim pe **Sfântul Mare Mucenic Gheorghe**, ocrotitorul tuturor care îi cer ajutorul cu evlavie. Acesta s-a născut în Capadocia, din părinți creștini. A urmat cariera militară și a ajuns comandant în armata împăratului Dioclețian. În anul 303 împăratul a dat un decret prin care toți creștinii erau obligați să renunțe la credința în Hristos și să se închine zeilor. Cunosând acest decret, Gheorghe s-a înfățișat înaintea împăratului Dioclețian și a mărturisit că este creștin. Uimit de aceasta, Dioclețian a dat poruncă să fie dus în temniță și pus la chinuri, pentru a renunța la credință. Văzând chinurile prin care trecea Sfântul Gheorghe și că rămâne viu și nevătămat, mulți dintre cei ce erau martori la acestea s-au convertit la creștinism.

În vremea întemnițării sale, Sfântul Gheorghe s-a atins de un mort, acesta înviind. Văzând aceste minuni, însăși împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, și-a mărturisit credința în Hristos. În cele din urmă, împăratul a încercat să-l convingă să renunțe la creștinism, promitându-i onoruri, însă sfântul a refuzat. Văzând că toate încercările lui sunt zadarnice, Dioclețian a poruncit să li se taie capetele, atât Mucenicului, cât și împărătesei Alexandra. Astfel, în data de 23 aprilie 303, sfântul s-a alăturat cetei mucenicilor.

Rugăciunea inscripționată pe steagul donat de Ștefan cel Mare și Sfânt Mănăstirii Zografu este expresia evlaviei strămoșilor noștri către acest mare sfânt : *O, luptătorule și biruatorule, mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutor și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespusă, primește de la noi această rugămintă a smeritului tău rob, a Domnului Io Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei.*

Georgeta Șerban, IX C

E VREMEA MULT AȘTEPTATEI VACANȚE...

Elevii *Colegiului Economic Viilor* se pot gândi încă de acum la cum vor petrece vacanța de vară. Și dacă notele obținute în timpul anului au fost bune, atunci noi vom încerca să le oferim o vacanță binemeritată. Și când spun noi, mă refer în primul rând la inițiatorul și totodată coordonatorul Proiectului PROEDUS PMS TEAM-TABERE ȘI EXCURSII PENTRU ELEVII ACTIVI ȘI

MERITUOȘI, domnul Florin Diaconescu, care împreună cu echipa de voluntari și cu sprijinul cadrelor didactice, însoțesc elevii în taberele de la Costinești și Grecia (Paralia Katerini).

Vă voi povesti câte ceva despre tabăra din Grecia și sper să vă placă și să optați pentru această tabără. În primul rând, câteva cuvinte pe care trebuie să le cunoașteți: "Kalimera" este salutul grecilor pe tot timpul zilei, iar "Kalispera" este salutul de seară. Oriunde veți merge, veți auzi aceste saluturi, chiar dacă nu vă cunosc. Poporul grec este la fel de ospitalier și prietenos, așa cum și noi românii suntem cu oaspeții noștri. Stațiunea Paralia Katerini este o stațiune micuță, dar cochetă, bine dotată cu magazine de tot felul, dispune de o frumoasă faleză și bineînțeles nelipsite cafele grecești și restaurante care te atrag atât prin designul lor, cât mai ales prin abundența preparatelor. Și nu vă faceți griji, dacă nu vreți să încercați o mâncare grecească, puteți servi un "Gyros", care aduce un pic cu șaorma de la noi. Dar ar fi păcat să vii în Grecia și să nu guști preparatele lor tradiționale: musaca gratinată, tzatziki, souvlaki (frigărui din carne de pui sau porc), Kleftiko (din carne de miel marinat în sos de lămâie), Spanakopita (plăcintă cu spanac), Saganaki (brânză feta coaptă la cuptor), salată grecească și multe alte bunătăți. Dacă vă plac fructele de mare, le puteți comanda la orice tavernă: caracatiță, stridii, creveți și o bogată gamă de preparate din pește. Nu-i așa că v-am făcut poftă?

Suntem un liceu cu profil de alimentație și turism, deci, pe lângă mâncăruri care mai de care mai apetisante, vom face și excursii care ne vor bucura atât sufletul, cât și mintea. Mănăstirile de la Meteora sunt construite pe stânci și datează de la mijlocul sec. al XIV-lea, inițial au fost 24, dar astăzi funcționează doar 6. Este un fenomen geologic unic în lume, iar stâncile meteoarelor s-au format cu 6 milioane de ani în urmă. În limba greacă meteora înseamnă "suspendat", "atârnat în aer".

O altă opțiune poate fi o croazieră pe mare cu unul dintre cele 3 vapoare ale Căpitanului Kostas Dimitriou, "Elisabet Cruises". Se ajunge cu autocarul în satul pescăresc Amaliapolis, în portul Volos de unde ne îmbarcăm pe vas. Aici nu ai timp să lenevești. Echipajul vasului împreună cu copiii Căpitanului Kostas te vor învăța să

danzezi grecește și nu numai. Voia bună este prezentă pe tot parcursul celor 3 ore, cât tine drumul până în frumosul oraș Skiatos. Un adevărat oraș grecesc cu casuțe albe și ferestre albastre, culorile steagului grecesc, cu străduțe înguste pline de tarabe cu suveniruri și cu nelipsitele tavernes pe malul mării. De aici se pleacă din nou cu vasul la plaja Koukounaries, o superbă plajă cu nisip fin care în razele soarelui strălucește precum aurul. A fost supranumită și "Chysi Ammos", adică "Nisipul auriu". Albastrul intens al apei limpezi a golfului și mireasma pădurii de pin care ajunge până pe plajă contribuie la faima și frumusețea acestui loc. Nu este așa că v-am stârnit curiozitatea, dar și dorința de a face o croazieră? Și pentru că suntem dornici de distracție, putem să facem o plimbare până la Waterland, ce se află în apropiere de Salonic, în localitatea Tagarades. Este unul din cele mai mari parcuri de apă din Europa ce cuprinde 150.000 metri pătrați, cu râuri ce înconjoară locația, tobogane, munți de apă și multe piscine. Pentru amatorii de sport sunt terenuri de tenis, de baschet care vă așteaptă.

Sper că v-a plăcut mica mea plimbare prin Grecia. Nu pot încheia fără a mulțumi colegelor mele care au însoțit elevii: doamnei director Popa Marineta, doamnelor profesoare Hanghiuc Rodica, Popa Loredana, Sebe Anișoara, Ioniță Elena, Dobre Rodica, Melei Alina, Cristescu Rodica și Chițu Corina.

Cristescu Ștefania, profesor

CopilaStea, de Jerry Spinelli

Recenzie

Sunt Bianca și împreună cu Robert și Cristina reprezentăm astăzi Librăria *NOSCE TE IPSUM* - Cunoaște-te pe tine însuși! Cartea zilei din librăria noastră este *CopilaStea* sau *Stargirl*, în versiunea originală a lui Jerry Spinelli. Am descoperit *Stargirl* în urma citirii unei recenzii în care era prezentată ca fiind o carte aproape perfectă. Recunosc, am fost destul de sceptică în a crede o astfel de clasificare, mai ales că este, totuși, o carte pentru copii, deci nu aveam așteptări prea mari. Ceea ce m-a determinat, în cele din urmă, să dau o șansă acestei cărți a fost întrebarea lansată de autor: ***Merită sau nu să fii diferit în societatea de astăzi?***

Analizând-o pe *CopilaStea*, mi-am dat seama că a fi diferit în societate înseamnă să fii tu însuși. Ea nu se machiază, nu se uită la televizor, nu încearcă să impresioneze pe nimeni și, cu toate acestea, prin actele ei de generozitate, uneori exagerate, reușește să impresioneze pe toată lumea.

În carte, personajul-narator Leo Borlock, își descrie liceul ca fiind *un loc unde toată lumea se îmbracă la fel, vorbește la fel, ascultă același tip de muzică*. E ușor de înțeles cum a reușit *CopilaStea* să dea peste cap convingerile celorlalți și să stârnească o revoltă în oraș – când ceilalți se ascund sub umbrele, ea dansează în ploaie, deși ceilalți o ignoră, ea își amintește ziua de naștere a fiecăruia și le cânta la ukulele, când ceilalți o batjocoresc și o resping, ea continuă să le trimită mici cadouri, felicitări și prăjiturile făcute în casă. Recunosc, am compătimit-o pe *CopilaStea* pentru că, gândindu-se numai la fericirea altora, ea nu cunoaște aprecierea societății, ba dimpotrivă. Dar apoi

îl cunoaște pe Leo și lucrurile se schimbă. Capitolele despre relația lor au fost preferatele mele – mi-a plăcut cum fiecare învață câte ceva de la celălalt și cât de sinceri sunt unul cu altul. Mi-a plăcut și relația lui Leo cu Scorțișoara, șobolanul CopileiStea, posibil cel mai încântător animăluț de companie. Și mi-ar fi plăcut dacă relația lor ar fi rezistat, dar Leo alege să o schimbe pe *CopilaStea*, să o modeleze în așa fel

încât să placă societății. Acesta este atât de ocupat să facă pe plac prietenilor încât nici nu observă cât de nefericită este prietena lui. O idee a CopileiStea, care mie mi s-a părut genială, a fost păstrarea a douăzeci de pietre într-un borcan, astfel încât atunci când te simți fericit să adaugi o piatră în borcan, iar când te simți trist să scoți o piatră de acolo. Mi-aș dori să am curajul ei, să găsesc motive de bucurie în fericirea celorlalți, să fiu mai puțin egoistă, dar astfel de calități vin cu un preț – un preț pe care nu știu cât de mulți ar fi dispuși să-l plătească.

La finalul cărții, elevii de la Mica High School recunosc că au greșit și învață să o aprecieze pe CopilaStea pentru bunătatea ei, dar atunci este prea târziu și ea dispare definitiv din viețile lor. Fata pe care întreg orașul s-a strâns să o vadă și care i-a făcut pe oameni să își dorească mai mult de la viață, să fie mai atenți în jur, ea este cea persecutată din ignoranță. Jerry Spinelli a scris o carte emoțională, care, cu siguranță vă va face să simțiți ceva. Cartea este simplă și totuși abordează un subiect atât de controversant. Nu există un anumit tipar în care să o poți încadra pe CopilaStea și cred că asta m-a intrigat cel mai mult. Cartea este superbă, amuzantă, cu mesaj puternic și pe care o recomand cititorilor adolescenți.

Asta-i problema cu miracolele: nu durează mult.

Bianca Musteață, IX I

Noi tendințe în educația vocațională interculturală în materie de integrare europeană și democrație europeană

Paraschiva Grigorie¹, Ilie- Alexandru Grigorie², Marineta Popa³

¹ Profesor, Colegiul Economic " Viilor" , București,

² Elev, Liceul Teoretic "Ștefan Odobleja", București,

³ Director, Colegiul Economic " Viilor" , București

REZUMAT[1,7,10]

Această lucrare arată, pe de o parte influența valorilor naționale, ce reprezintă fundamentul unei integrări durabile și echitabile în educația vocațională interculturală a elevilor. Pe de altă parte, sunt prezentate noi tendințe ale educației în spiritul valorilor europene alături de cele tradiționale precum: dobândirea identității europene în consonanță cu identitatea națională, exercitarea drepturilor, asumarea obligațiilor, modelarea conștiinței și a condiției individuale și comunitare în sensul asumării valorilor europene, dezvoltarea sentimentului de apartenență la cultura și civilizația europeană.

CUVINTE CHEIE : educație vocațională interculturală, dezvoltare continuă

1. INTRODUCERE [1,2,3,4,5,6,7,8,10]

Identitatea culturală în civilizația europeană are la bază o serie de puncte istorice ce țin de gândirea greacă, dreptul roman și creștinism, cultura europeană identificându-se astfel și prin valori de natură spirituală dezvoltate pe parcursul timpului[8].

Obiective: 1. O apreciere a rolului tinerilor în educație ;

2. O continuă dezvoltare a educației vocaționale interculturale ;

3. O interpretare a politicilor și regulamentelor educaționale europene și naționale în continuă schimbare în relație cu inițiativele calitative nelimitate ale tinerilor români.

2. STUDII ȘI CERCETĂRI ANTERIOARE [1,2,3,4,5,6,7,8,10,12]

Cunoașterea și exploatarea valorilor este reperul fundamental al umanizării subiectului educațional și al dezvoltării potențialului său creativ, psihologic și social[1].

Din perspectivele prezentate am examinat noile tendințe influențate de piața educațională vocațională interculturală în materie de integrare europeană și democrație europeană, am participat la inițierea implementării *Programului Colegiul Economic Viilor - Școală Ambasador a Uniunii Europene*. La nivelul școlii a fost selecționată echipa de *ambasadori profesori și elevi*[10].

Apartenențele prime trebuie să fie permeabile și deschise, iar identitatea se va reface permanent în funcție de circumstanțe. Fiecare dintre noi va fi o unitate plurală, care se va reface permanent, sub imperiul vectorilor socio-culturali în permanentă mișcare. Desigur, fiecare persoană va dispune de o unitate înglobantă, inițială care va supraordona permanent noi elemente spirituale[12].

Dacă privim Europa din ultimii 20 de ani, observăm că occidentul a avut o participare majoră la stimularea europenei culturale, așadar, Europa s-a trezit brusc nu numai în fața unei diversități politice și economice ci și în fața unor provocări care se regăsesc în relațiile interculturale. Desigur, ele au fost prezente și în trecut, dar acum au căpătat o altă concretizare[8].

Observăm o adaptare economică la procesul intergrării, iar în plan cultural se manifestă „un fel de rebeliune împotriva tendinței de nivelare a lumii”[8].

3. DESIGN/ METODOLOGIE[1,2,3,4,5,6,7,10,12]

Suntem caracterizați ca fiind o constelație unică de fapte biografice (Malewska - Peyre, 1987). Acest proces conduce la particularizarea și personalizarea faptelor de educație și cultură. Identitatea noastră socială se structurează prin apartenența la un grup și este în mod evident foarte importantă în formarea identității personale[12].

Experiențele noi, modificarea reprezentărilor, adeziunea la noi valori și racordarea la un spațiu și timp determinate pun în discuție stabilitatea și coerența identității pe care o avem. Fenomenele migratorii sunt prin excelență fenomene ce atrag după sine modificări psihologice și sociale, individuale și colective.

Vom organiza dezbateri pe această temă, având ca invitat un eurodeputat și vom discuta despre principalele alegeri strategice posibile și disponibile pentru tinerii români[10].

Figura 1 Modelul teoretico-didactic de integrare europeană a valorilor educației vocaționale[1]

Cu ajutorul ambasadorilor juniori, ambasadorii seniori vor organiza un punct de informare despre Uniunea Europeană și se asigură de actualizarea pliantelor, derularea programului în școală, organizarea activităților necesare pregătirii evenimentelor pentru Ziua Europei, discutarea problemelor întâmpinate și soluții recomandate[10].

Educația pentru diversitate – răspuns la pluralismul cultural[12]

Viitorul spațiu european trebuie înțeles ca un loc al confruntării fructuoase dintre mai multe coduri culturale diferite, care poate avea efecte disfuncționale, cel puțin în anumite momente, dacă nu va fi inteligent gestionat. De aceea, nu numai oamenii trebuie să fie pregătiți să se insereze în aceste noi realități, ci și instituțiile trebuie să fie pregătite pentru a primi persoanele purtătoare de coduri valorice particulare. Recompunerea entităților naționale în ansamblul european, în contrasens uneori cu ideologiile naționaliste centraliste, va face ca subculturile marginalizate să fie revendicate și să se impună altfel decât până acum. Indivizii înșiși trebuie să actualizeze acele forme de ratașare care să le asigure coerența existențială și eficiența socială[12].

4. REZULTATE[2,3,4,5,6,7,10,12]

Există următoarele rezultate:

- de a contribui la construirea unui proces vizionar pe drumul emergent al dezvoltării competențelor necesare tinerilor,
- de a dezvolta scenarii imagine despre viitorul învățării în rândul tinerilor și al activității lor la locul de muncă, prioritizând politicile despre educație emoțională și socială, pregătire și dezvoltare profesională,
- de a descrește rata emigrării și a șomajului în rândul tinerilor.

5. CONCLUZII[2,3,4,5,6,7,9,10,11,12]

Acest articol prezintă implementarea programului " Colegiul Economic " Viilor"- Școală Ambasador a Parlamentului European" și punctul de vedere al specialiștilor asupra stării educației vocaționale interculturale. Sunt prezentate noile tendințe ale calității educației și contribuțiile integrării europene și democrației europene la dezvoltarea educației și societății românești[10].

Integritatea europeană este o provocare atât pentru țările membre cât și pentru cele ce aspiră la un asemenea statut. Acestei provocări i se poate răspunde prin **educația în spiritual valorilor europene și al integrării europene** ce poate fi considerată o componentă a "noilor educații", dar și un principiu al educației integrale. **Scopul general** este conștientizarea identității europene în consonanță cu identitatea națională și dobândirea cetățeniei europene în temeiul cetățeniei naționale[11].

Se știe că societatea actuală impune noi tipuri de organizări, de asocieri și de conexiuni ale activităților de producție. O structură de producție a devenit o formă transcomunitară, transnațională și transculturală de realizare a schimburilor. Reorganizarea forței de muncă și integrarea ei într-o economie globală îngăduie și obligă punerea în act a noi competențe relaționale între oameni. Economiile devin competitive și în măsura în care actorii lor știu să se raporteze la alții. Locurile în care se muncește devin spații privilegiate de învățare interculturală și intercomunitară[12].

Educația interculturală corespunde celui de-al treilea stâlp al educației: deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți. Comisia Internațională pentru educația secolului al XXI-lea pune accentul pe această componentă a educației, ca fiind una vitală în dezvoltarea unei societăți armonioase. Acest stâlp se referă la deprinderea de a trăi împreună cu ceilalți, „prin dezvoltarea cunoașterii celuilalt, a istoriei sale, a tradițiilor și a spiritualității sale”[9].

Societățile europene actuale, plurale din punct de vedere etnic și cultural, dar și din perspectiva identităților și a intereselor, sunt arena conviețuirii împreună cu alterități tot mai evidente și tot mai vocale. În aceste condiții, este imperativ ca generațiile aflate în procesul socializării să deprindă abilități de bază care să permită o conviețuire pașnică cu grupuri care revendică diferența, fie ea etnică, religioasă, identitară, culturală sau de interese[9].

6. BIBLIOGRAFIE

- [1] Cazacu T, & http://ise.page.md/uploads/files/1460968137_18.-integralizarea-national-europeana-a-valorilor-educatiei-umaniste.pdf
- [2] Grigorie P, & www.dppd.ro, Conferinta Internationala Modernitate si competitivitate in educatie 2011. Quality Assurance Of Education As A Driver For Technological Changes
- [3] Grigorie P & www.utm.ro, Conferinta Internationala Creativitate si inovare, 2011
- [4] Grigorie P & www.utm.ro, Conferinta Internationala Creativitate si inovare, 2009
- [5] Grigorie P & www.utm.ro, Conferinta Internationala Creativitate si inovare, 2012
- [6] Grigorie P & www.tehnomus.usv.ro, Conferinta Internationala TEHNOMUS, 2013
- [7] Grigorie P, Popa M & www.utm.ro, Conferinta Internationala Creativitate si inovare, 2013
- [8] Roșca L.E. Diversitatea Culturală Și Integrarea Europeană
- [9] <http://www.agentiaimpreuna.ro/uploads/educatia%20interculturala.pdf>
- [10] <https://W.W.W.facebook.com/EPAmbassadorSchools/>
- [11] <http://www.didactic.ro/materiale-didactice/educatia-in-spiritul-valorilor-europene> Eparu Elena Educația în spiritul valorilor europene,
- [12] www.constantincucos.ro/wp-content/uploads/2011/03/Educatie-interculturala.doc

MAREA RUȘINE

Ieri, 20 februarie 2017, am fost invitat de către Centrul Național de Cultură a Rromilor - Romano Kher la Teatrul național "I.L. Caragiale" pentru a participa la evenimentul organizat cu prilejul celebrării **Zilei Dezrobirii Rromilor**. Evenimentul a urmărit să aducă în atenția publică un moment extrem de important pentru minoritatea rromă din România: **Dezrobirea rromilor în Țările Române**.

În cadrul evenimentului a fost prezentată piesa de teatru **Marea rușine**, jucată de tineri actori rromi (tot lor aparținându-le scenariul și regia). Titlul piesei a fost sugerat de un pasaj din **Proclamația revoluționară de la 11 iunie 1848: Poporul român leapădă de pe sine neomenia și rușinea de a ține robi, și declară libertatea Țiganilor particulari. Cei care au suferit până acum rușinea păcatului de a avea robi sunt iertați de Poporul român; iar Patria, ca o mamă bună, din visteria sa va despăgubi pe oricine va reclama că a avut pagubă de la această faptă creștinească.** (sursă: *Istoria și tradițiile minorității rromani*, autori: Petre Petcuț, Delia Grigore, Mariana Sandu, Ed. Sigma, 2005, pag. 53).

La întoarcerea mea de la eveniment, m-am oprit la barul din apropierea blocului unde locuiesc pentru a bea o cafea și pentru a urmări meciul de fotbal Dinamo-F.C. Botoșani. (Acasă n-aveam nicio șansă să vizionez meciul, pentru că soția mea avea de urmărit serialul ei). Oamenii aflați în bar, care în majoritate mă cunoșteau, surprinși de prezența mea în bar la ora aceea, m-au întrebat: *Ce-i cu mata, nea Tache, la ora asta aici?* Le-am răspuns că vin de la un spectacol de teatru al cărui scop a fost să aducă în atenția publică evenimentul istoric al eliberării rromilor din sclavie/robie, în Țările Române. *Ce robie, ce sclavie, nea Tache? Păi de ce să fie înrobiți, păi ce: Țiganii muncesc? Poate i-a băgat la pușcărie pentru furat, căci asta știu ei cel mai bine să facă, nu munca!* – mi-a răspuns unul dintre ei, ceilalți aprobându-l. Am tăcut, mi-am văzut de cafeaua mea. Nu era nici starea (de, oamenii se aflau într-un bar) și nici momentul (urma să înceapă meciul) ca să intru în polemică cu ei.

Ajuns acasă, am meditat asupra incidentului din bar și am ajuns la concluzia că reacția cunoscuților mei din bar se explică și prin faptul că se cunoaște prea puțin sau deloc despre istoria rromilor, în general, și în context românesc, în particular. Acest lucru este valabil nu doar pentru cunoscuții mei, ci și pentru populația majoritară, dar și pentru majoritatea populației rrome.

Iată de ce am luat decizia de a scrie acest articol legat de actul *Dezrobirii Rromilor*, dar fără a pune accentul pe fenomenul dezrobirii, ci cu gândul de a evidenția faptul că rromii din Țările Române au fost înrobiți și robia lor a durat 500 de ani. Pentru că ce se dezrobea, *dacă rromii n-au fost robi*, precum m-au făcut să înțeleg cunoscuții mei și cum cred cei mai mulți. Despre actul Dezrobirii rromilor, voi reveni, mai pe larg, în următorul număr la revistei.

În scurtul meu articol mi-am propus să ating următoarele puncte:

- **Rromii au fost oameni liberi**
- **Înrobirea rromilor**
- **Statul juridic al rromilor**
- **Locul rromilor în economia Țărilor Române**
- **Concluzii**
- **Rromii au fost oameni liberi**

La venirea lor în țările române, rromii erau oamenii liberi. Rromii veneau din India pe ruta Asia Mică, Peninsula Balcanică. Când au plecat din Bulgaria și au trecut la Nord de Dunăre, rromii s-au bucurat de o perioadă în care s-au putut mișca liber și s-au putut așeza unde voiau atât în Tara Românească, cât și în Moldova. Un element important care vine să confirme ipoteza libertății inițiale a rromilor ar fi o serie de libertăți acordate robilor rromi de către stăpânii lor, precum (amintim pe cele mai importante):

- **libertatea de mișcare în țară.** Este vorba de faptul că robii seminomazi, pentru acest drept, plăteau către stăpânii lor o dare anuală.

- **autonomia comunității.** Este vorba de faptul că, indiferent de caracterul ei: nomad sau seminomad, comunitatea rromă putea să-și exercite dreptul la judecată internă.

► Înrobirea rromilor

Înrobirea rromilor a fost posibilă din cauza faptului că migrau în grupuri mici, pașnice și lipsite de o anume organizare militară, precum a migratorilor anteriori.

Trebuie precizat faptul că grupurile de rromii care nu practicau creștinismul au fost luați de români drept păgâni. Ei bine, și acest lucru a fost luat în considerație când au fost înrobiți.

Iată ce spune **Neagu Djuvara** în lucrarea sa **Între Orient și Occident: În secolul al XIV-lea, țigani începuseră să treacă în grupuri mici; pe măsură ce soseau, erau reduși la robie de către domnitori și marii proprietari de pământuri din Țara Românească...Robii domnești erau aproape toți lăieși, adică nomazi, și orice țigan fără stăpân sau care a venit din străinătate deveneau din oficiu țigan domnesc.**(sursă: *Istoria și tradițiile minorității rromani*, autori: Petre Petcuț, Delia Grigore, Mariana Sandu, Ed. Sigma, 2005, pag. 31).

Rromii și "țigănia"

Toți indivizii rromi ai unui stăpân formau *țigănia* acestuia. Țigăniile erau așezate fie la marginea satelor locuite de români, fie ele însele constituiau adevărate sate cu populație integral rromă. Țigăniile erau considerate mai mari sau mai mici, în funcție de averea stăpânului, care la rândul ei, cel mai adesea, era în funcție de statutul acestuia. Așa se face că într-o ierarhie descrescătoare, întâlnim trei categorii de țigăni:

- **Țigănia domnească.** Aceasta era formată din rromi ai domnitorului țării și ai soției acestuia. Robii domnești cuprindeau o categorie foarte diversificată de rromi, în funcție de meseriile lor, ei purtând denumiri specifice în funcție de serviciul prestat. Astfel, la curtea domnească întâlnim: aurarii(sau rudarii), lingurarii, cărmidarii, fierarii, căldărarii, pieptănarii, zlătarii (sau

inelarii), spoitorii, geambașii, lăutarii, ciocănașii, clopatarii, florarii, lustragii etc.

- **Țigănia mănăstirească sau călugărească.** Aceasta era formată din robii rromi care aparțineau mănăstirilor, schiturilor și oricărui lăcaș bisericesc. Robii mănăstirești proveneau îndeosebi din înzestrări din parte domniei, testamente, donații, cumpărări, schimburi.

- **Țigănia boieresacă.** Aceasta era formată din robii rromi aflați în proprietatea boierilor. În funcție de munca pe care o prestau în serviciul boierului, deosebim următoarele categorii de robi:

- **robii de ogor:** Cei care munceau pe moșiile boierului.

- **robii de casă:** slujnice sau feciori de casă, bucătărese, spălătorese, cusutorese, pitarii, vizitii, birjarii, cizmarii, lăutarii etc.

- **robii de curte:** argații, care aveau grijă de animale și păsări. Din rândul lor fac parte: văcarii, porcarii, bivolarii, herghelégii, găinăresele etc.

Prețul unui rob era cât a unui cal puternic. Acest preț, cu timpul, va

crește foarte mult, fapt ce dovedește importanța rromilor pentru economia țării. Dintre robi, rromii sedentari erau cei mai prețuiți, deoarece nu fugeau la alți boieri sau în alte țări.

Iată mai jos un zapis datat 1647, iulie 20, prin care o fată rromă era vândută de stăpânul său: 1647, iulie 20

Zapisul lui Lupu, feciorul Neculii de la Cătun, pri care vinde lui Ghiorma, mare ban al Craiovei, o fată de Țigan de zece ani. Adecă eu, Lupul, feciorul Neculii ot Cătun, scris-am zapisul nostru să fie de mare credință la mâna jupân(ului) Ghiorme, vel ban Cravleschi, cum să se știe că i-am vândut o fată de Țigan de 10 ani, anume (loc liber), fata Tudorii Țiganca, drept ughi 14 și am vândut eu de marea mea bună voie și cu știrea frățe-meu Ghinii și cu știra tuturor fraților mei și cu toată rudenia mea ca să-i fie moșie ohabnică dumnealui și coconilor în veci. Și când am vândut, fostau mulți boieri mărturie: Părintele popa Stanciul clisiarh de la biserica domnească ot Craiova, și popa Lupul, și Iane diaconul, și jupânul chirită, și Pană, cămăraș ot Căpreni, și Dima, armașul ot Mitrea, și jupâm armaș ot Căpreni, și Hamzucul, postelnic ot Sinești, și Oancea, caeușul ot Craiova, și mulți boieri care ș-or pune iscăliturile mai jos, și pentru credință pus-am pecetea mea. (sursă: *Istoria și tradițiile minorității rromani*, autori: Petre Petcuț, Delia Grigore, Mariana Sandu, Ed. Sigma, 2005, pag. 47).

Eliberarea rromilor robi de către stăpânii lor se producea arareori. Între puținele cazuri, documentele consemnează cel mai adesea testamente cu astfel de dispoziții. Iată un astfel de testament, datat 12 februarie 1613, Târgoviște: **Din mila lui Dumnezeu, IO Radu voevod și domn a toată țara Ungrovlahiei, fiul marelui și preabunului, răpăposatului Mihnea voevod. Dă domnia mea această poruncă a domniei mele jupâniței Stana, jupânița slugii mele Pădure al doilea stolnic, ca să-i fie ei...**

... Și iar să se știe a iertat sluga domniei mele Pădure stolnic și jupânița lui Stana, după moartea lor "o Țigancă anume Hrusa" să fie liberă cu toți fii ei, ori câți ar fi să iasă din trupul ei, pentru sufletul lor; nimeni să nu fie volnic s-o robească pe ea și cu fii ei, ci să fie slobozi. Și care om ar voi să-i robească după moartea lui Pădure stolnic și jupâniței lui, să fie anatema și cu Aria și toți să petreacă la un loc, unde este foc nestins. (sursă: *Istoria și tradițiile minorității rromani*, autori: Petre Petcuț, Delia Grigore, Mariana Sandu, Ed. Sigma, 2005, pag. 33).

► Statul juridic al rromilor

Pe parcursul întregii perioade de sclavie în care s-a aflat în cele două Țări Române, robii rromi erau considerați proprietatea stăpânului care putea face ce vrea cu ei. Robul, prin statutul său, nu era răspunzător pentru faptele sale, acestea îl priveau pe stăpân; dar, în cazuri mai grave - furt de cai, ucidere etc - stăpânul putea renunța la rob și nu mai acorda despăgubiri, robul urmând a fi pedepsit.

Iată în cele ce urmează redarea relației sclav-stăpân de sclav, zugrăvită de o întâmplare povestită de Theodor Codrescu (1-Theodor Codrescu, Uricariul Tomul al 10-lea, pag. 86, Iasi, 1888, Tipo-litografia Buciumului Roman.) sursă: *ELIBERAREA ȚIGANILOR DIN ROBIE SE DATOREAZĂ GENERALULUI AUSTRIAC PAAR- SCHINGUIREA ȚIGANULUI LUPU*, Autor: Marian Nuțu Cârpați, publicat în: *Confluente Literare*, Ediția nr. 2005 din 27 iunie 2016:

Cu ocasiunea publicării acestui document, sunt dator a împărtăși cititorilor și cauza de aproape ce au îndemnat pe Grigorie Ghica Vodă să șteargă robia de pe facia Moldovei. Este în genere cunoscut că stăpânii Țiganilor aveau drept de a-i tortura, fără ca autoritățile polițienesci, să poată a-i stavila; ei puteau să-i bată crud, să-i pue în coarne de fier, să-i lege cu lanțuhuri pentru vinovățiile ce ei ar fi făcut. In anul 1855 luna Noemvrie Spatarul Ioniță Koroï au legat cu lanțuh de gât și de unu copacu în grădină pe Țiganul Lupu, acest nenorocit au început a răcnî, țipa, striga, înjura, în cât se speria toți cei cetreceau pe strada Butu la vale. Intre trecători se nimeri și adiutantul Generalului Paar, Comandantu armatei austriece de ocupație; acesta se uită pîntre zaplaji ca să vadă cauza unei așa văicărări. Indată ce el zări un om legat cu lanțuhul de gât, se dusă rerpede la Comisie și denunțîă faptul; Comisarul îi respunsă că după legea civilă, stăpînul poate pedepsi pe Țigan, fiind el afară din lege, și că el nu poate să-i deie nici un ajutor. Adiutantul nu se descurajîă, el alergă de a spune o așa atrocitate Comtelu Paar, care de îndată se îmbracă în toată uniforma sa, și ceru audiență de la Ghica Vodă. Acesta ascultă toată narațiunea Generalului austriacu, și îi promisă că se va folosi de acestă împrejurare, spre a desființa sclavia din țeară."

Lămurirea neînțelegerilor de tot felul, în special clarificarea apartenenței la un anumit stăpân, se făcea prin delegarea unor boieri de încredere care să cerceteze cazul și să aducă martorii (boieri sau oameni înțelepți și respectați), care aduceau mărturii în cazul respectiv, iar mărturia lor era hotărâtoare în aceste situații.

Legi privitoare la drepturile și obligațiile robilor

Prima culegere importantă de legi din Moldova, **Carte românească de învățătură**, stabilea în anul 1646 câteva repere în privința drepturilor și obligațiilor robilor rromi:

- robul cumpărat era dator să-și ajute stăpânul

- robul acre se făcea vinovat de ceva

în fața stăpânului său, trebuia să-i suporte pedeapsa; pedeapsa pe care o primea era administrată cu bățul ori biciul. Robul se putea împotrivi, doar dacă stăpânul era pe cale să-l omoare. În acest caz, își putea ucide chiar stăpânul, fără a suporta vreo pedeapsă.

Legi privitoare la familie și căsătorie

- Robii se puteau căsători numai cu acordul stăpânului; iar dacă aveau stăpâni diferiți, aceștia se înțelegeau asupra celui care va păstra sălașul (familia); astfel că unul dintre stăpâni îl cumpăra pe robul care urma, prin căsătoria cu celălalt, să vină pe moșia sa, fie oferea altul la schimb. Pentru această din urmă situație, majoritatea documentelor specifică **Țigan pentru Țigan, după cum este legea**.

- Un bărbat rrom sau o femeie rromă, eliberați din robie, nu aveau dreptul de a se cununa cu oameni liberi; numai copiii lor erau liberi pe deplin, bucurându-se de toate drepturile unei persoane libere. În situația înrobirii prin căsătorie, oamenii liberi dădeau scrisori la mâna egumenilor (stareții mănăstirilor), precum că acceptă de bună voie noua lor stare, că vor munci la fel ca ceilalți robi, că nu vor face niciodată demersuri la justiție pentru a-și recăpăta libertatea.

!Obs. 1: Mult timp, a fost interzisă căsătoria sclavilor rromi cu români, pentru ca aceștia din urmă să nu ajungă, la rândul lor, sclavi.

!Obs. 2: Multe căsătorii, de cele mai multe ori, se petreceau fără știrea stăpânilor, deci erau neîncuviințate. În acest caz, cel tras la răspundere de către stăpân era, de regulă, judele de țigani care îi supraveghea. De obicei, femeia fugea la bărbat și, până a putea fi despărțiți, aveau și copii. În multe astfel de situații, se proceda astfel: familia era despărțită, iar copiii erau împărțiți între stăpâni.

Iată un Sobornicesc hrisov, dat de Alexandru Ioan Mavrocordat, în anul 1785: ***Dacă ȣiganul domnes ori boieresc, ori monastiresc sau oricui va lua ȣigancă domnească, boierească, mănăstirească, sau a oricui va fi, pentru ca să nu rămână pe urmă împărțea copiii, să fie dator stăpânul ȣiganului a da altă ȣigancă în locul celeilalte părți, ca să rămână la stăpânirea lui sălașul întreg; iar când stăpânul ȣigăncii nu va avea ȣigancă să dea, să fie volnic stăpânul ȣigăncii să dea ȣigan pentru ȣigan*** (sublinierea îmi aparține) *și să ia sălașul, și când nu va avea nici acel cu ȣiganul să dea alta ȣigancă, nic acel cu ȣiganca să dea alt ȣigan, atunci să fie volnic stăpânul ȣiganului să dea cînzeci de lei prețul ȣigăncii, iar de nu va vrea, să fie volnic stăpânul ȣigăncii să dea pentru ȣigan 70 de lei, și partea la care va rămâne vânzarea să ia zapis încredințat la mâna vânzătorului.* (sursă: *Istoria și tradițiile minorității rromani*, autori: Petre Petcuț, Delia Grigore, Mariana Sandu, Ed. Sigma, 2005, pag. 35).

!Obs. 3: Așezământul Țării Moldovei a lui Constantin Mavrocordat interzicea căderea în robie a oamenilor liberi care se căsătoreau cu sclavi rromi, iar copiii rezultați din căsătorie se nășteau liberi.

► Locul rromilor în economia Țărilor Române

Economia Țărilor Române, pentru o lungă perioadă de timp, a avut la bază veniturile obținute din exploatarea pământului. Principală forță de muncă implicată în agricultură era reprezentată de țărănime, cea mai numeroasă categorie socială a țării. Alături de aceasta, un segment important îl constituia munca robilor, ale căror obligații față de stăpân erau mari în comparație cu ale țărănilor.

Importanța economică a robilor reiese din numeroase documente care atestă vânzări-cumpărări ale acestora, donații, litigii, pentru stabilirea apartenenței lor la un stăpân sau altul etc. Majoritatea documentelor menționează pe lângă numele și numărul robilor și meseria acestora. Iată, în acest sens, un ordin al Divanului către Marele armaș al Țării românești, din 26 iunie 1812: ***Fiindcă după trebuința lucrului ce este să se facă la Giurgiu, se cere a se trimite și de aici, din București, câteva cujnițe pentru lucrutul fierului, cu meșteri țigani fierari cei trebuincioși, după cum s-au trimis și în alte dăți, printr-acest pitac al Divanului să scrie dumneavoastră, ca să dai poruncă și să se gătească acum deocamdată 5 cujnițe cu meșterii cei mai trebuincioși ai lucrului și ca să aibă unelte trebuincioase: foi, nicovală, ciocan și altele ce le sunt trebuincioase. Ți gătindu-se, să dai dumneata de știre Divanului ca să se pornească a se duce orânduital loc.***

Astăzi să se gătească negreșit ca să se pornească. (sursă: *Istoria și tradițiile minorității rromani*, autori: Petre Petcuț, Delia Grigore, Mariana Sandu, Ed. Sigma, 2005, pag. 43).

► Concluzii

O mare parte a populației rrome era deja așezată în localități înainte de epoca dezrobirii. Mihail Kogălniceanu, în anul 1837, remarcă faptul că rromii așezați în sate și orașe aveau locuințe stabile, că și-au uitat cu totul limba, moravurile și obiceiurile pe care le aveau ca ceilalți rromi nomazi, astfel încât nu puteau fi deosebiți de români. Până la eliberarea din robie

nu au existat măsuri speciale din parte statului în vederea sedentarizării lor, aceasta producându-se în mod natural; statul și particularii încep să-și închirieze, pentru sume însemnate de bani, robi, care sunt folosiți tot mai mult în agricultură, odată cu creșterea acesteia.

În acest context, eliberarea robilor rromi trebuie pusă în legătură directă cu ideile Revoluției Franceze și mai apoi ale Revoluției de la 1848 care a cuprins Europa, atingând cu o oarecare întârziere și spațiul românesc. Boierii tineri, care erau și proprietari de robi, călătoresc în Europa, învață la universitățile din Paris, Viena, Berlin, iar când se întorc în țară își dau seama că robia rromilor este o mare rușine și încearcă să schimbe această stare de lucruri. Curentul aboliționist, încet, încet, și-a făcut loc în societatea românească, animând tinerii boieri care vedeau în eliberarea sclavilor rromi un pas important în progresul societății românești. Iată, în acest sens, un fragment din scrisoarea publicată de Cezar Bolliac în *Foaie pentru minte minte, inimă și literatură*, la 1844, în Moldova: *Veniți, domnilor, toți câți ați pus mâna pe condei, porniți de un sentiment nobil, profesori, jurnaliști și poeți, veniți să facem pentru întâia oară o acuză comună, cauza Țiganilor și să ne luptăm pentru slobozenia lor: religia, întiersul statului și duhul înaintării noroadelor ne vor fi în ajutor. Țiganul întinde mâna și reclamă în numele d-voastră drepturile morale ce vreți în societate și vă adjură în numele datoriilor ce vă impun aceste drepturi.* (sursă: *Istoria și tradițiile minorității rromani*, autori: Petre Petcuț, Delia Grigore, Mariana Sandu, Ed. Sigma, 2005, pag. 51).

Lepădatu Tache, profesor

Tu știi de câte calorii psihologice ai nevoie zilnic?

Limpede nu poți să vezi decât cu inima. Ochii nu pot pătrunde în miezul lucrurilor.

Antoine de Saint- Exupery

Conceptul de *calorii psihologice* sau *stroke-uri* a fost creat de Eric Berne pentru a exprima “orice act care implică recunoașterea celuilalt”, indiferent dacă exprimă sentimente pozitive sau negative. Stroke-ul provine din constatarea că anumiți stimuli din viața noastră au un rol "nutritiv" pentru psihic. Așa cum a descoperit și A. Maslow, printre trebuințele umane se numără și nevoia de recunoaștere. Orice om din această lume simte nevoia să i se acorde atenție și suferă când este ignorat. Ne place să fim laudați sau să ni se facă complimente, însă, dacă nu avem parte de ele, ne mulțumim și cu asocieri negative și acceptăm orice numai pentru a nu trece neobservați. Copilul neglijat de părinții săi face boroboaze pentru a ieși în evidență și a atrage măcar muștrări, o data ce nu poate primi încurajări ori mângâiere. Anumite persoane publice și vedete preferă să fie chiar denigrate fără motiv numai pentru a se afla în centrul atenției.

Așadar, un surâs sau o vorbă bună constituie *stroke-uri*, dar tot *stroke-uri* sunt palmuirea ori insulta. Nevoia de *stroke-uri* este asemănătoare nevoii de hrană și, de aici, calificarea lor drept *calorii psihologice*. La fel cum organismul nostru are nevoie, pentru a-și

menține forma fizică, de un anumit număr de calorii pe zi, tot așa și psihicul nostru este împăcat decât dacă i se asigură porția minimă de stroke-uri. Un coleg care ne zâmbește zilnic atunci când îl întâlnim pe scara de la intrarea în școală ne oferă o anumită doză de stroke-uri, suficiență pentru a pleca la ore mai bine dispuși decât dacă nu ne-am fi intersectat cu el. Dacă însă lipsește de la școală o bucată de vreme, la o nouă întâlnire nu ne vom mai mulțumi cu zâmbetul, fiindcă acum suferim de un deficit de stroke-uri (calorii psihologice) pe care l-am acumulat în perioada absenței sale. De aceea, vom intra în vorbă cu el, îl vom întreba unde a fost și îi vom povesti la rândul nostru câte ceva despre noi pentru a compensa lipsa de calorii psihologice pe care ne-a produs-o atât nouă, cât, probabil și lui, dispariția sa temporară.

Există mai multe tipuri de stroke-uri pe care le utilizăm în relațiile noastre, și anume: verbale sau non-verbale, pozitive sau negative și condiționate sau necondiționate. Atunci când ne-am întâlnim colegul pe scara de la intrarea în școală, am schimbat stroke-uri atât verbale, cât și non-verbale, deci am vorbit unul cu celălalt și ne-am zâmbit. Am fi putut schimba mai multe stroke-uri verbale, de la un simplu

întreagă conversație. verbale ar fi putut fi: să din cap sau să ne ul pozitiv este acela pe percepe ca pe ceva negativ este ceva am oferit stroke-uri non-verbale, la întâlnirea Un stroke condiționat se

Salut! până la o Alte stroke-uri non-faci cu mâna, să dai îmbrățișăm. Stroke-care receptorul îl plăcut, iar cel neplăcut. Deci, noi pozitive, verbale și cu colegul nostru. referă la ceea ce

faci, iar necondiționat la ceea ce ești. De exemplu: un stroke condiționat pozitiv: *ai făcut o treabă bună!*, necondiționat pozitiv: *e plăcut să te aibă omul în preajmă*, condiționat negativ: *nu-mi place părul tău!*, necondiționat negativ: *Te urăsc!*. Există persoane care sunt foarte generoase cu oferirea de stroke-uri pozitive, numai că o fac cu nesinceritate. O asemenea persoană te va repera pe scara de la intrarea în școală, va veni în fugă spre tine și te va îmbrățișa puternic. Va spune tare: *Vai, ce impresionat sunt că ești aici!*... Eric Berne a descris această situație cu numele de dulcegării nesincere (termenul englezesc: marshmallow throwing) sau alți autori spuc că acest stroke e plastic, artificial.

Fiecare dintre noi are o combinație de stroke-uri pe care suntem obișnuiți să le primim. Din cauza obișnuinței s-ar putea să nu apreciem suficient aceste stroke-uri. În același timp, s-ar putea să dorim în secret să primim alte stroke-uri, pe care nu le obținem decât rar.

Deci, fiecare are propria combinație de stroke-uri (strok quotient) preferată pe care trebuie să o mențină activă. Pentru a înțelege mai bine noțiunea de calorii psihologice, stroke-uri, Rene de Lassus a întocmit un așa numit stroskoscop, în care interacțiunile noastre sunt evaluate pe o scara de la 0 la 50. De exemplu: *Mersul prin mulțime* – 2 stroke-uri

(calorii psihologice); *o privire scurtă* – 3 stroke-uri; *oferirea sau primirea unei informații* – 5 stroke-uri; *salutul* – 7 stroke-uri; *o strângere de mână* – 10 stroke-uri; *o privire aspră* – 11 stroke-uri; *o privire blândă* – 12 stroke-uri; *o observație* – 13 stroke-uri; *o ceartă scurtă* – 15 stroke-uri; *un compliment* – 20 stroke-uri; *o palmă* – 21 stroke-uri; *o îmbrățișare* – 25 stroke-uri; *un sărut* – 30 stroke-uri; *o mângâiere* – 33 stroke-uri; *o conversație lungă* – 35 stroke-uri; *o dispută importantă* – 40 stroke-uri; *intimitatea* – 50 stroke-uri. Este evident faptul că aceste valori sunt orientative și pot fi oricând contestate pentru că noi avem propria bancă de stroke-uri pe care o uzităm în funcție de persoană și de context.

Fii curios să-ți explorezi propria bancă de stroke-uri, filtrează-le și analizează-le cu atenție pentru a-ți asigura armonie în viața personală!

Bibliografie:

1. Berne, Eric, *Game People Play*, New York, Grove Press, 1964.
2. Steward, Ian, Joines, Vann, *AT astăzi: o nouă introducere în Analiza tranzacțională*, Timișoara, Mitron, 2004.

Prof. Rodica Cristescu, consilier școlar

OARE CE-Î FEMEIA?

Într-o zi pe înserat
Stăteam de vorbă cu-n băiat,
Dorind să aflu pe-ndelete
Ce gândește despre fete.

Nu mică mi-a fost mirarea
Că el a-nțeles întrebarea
Căutând încet, tenace,
Vorbe dulci, ușor stângace.

Oare ce este femeia?
Întreba retoric el...
N-avea însă nici cuvinte, nici o umbră de idei
Deși mintea lui dibace o cam întrecea pe-a ei.

Femeia știe de toate și le face ca la carte
Gânditor, răspunse el...
Ne zâmbește și vorbește, multe lucruri drămuiește
Când o vezi nu zăbovește.

Autori din lumi trecute au cântat femeia...sute,
Ridicand-o-n rang de divă,
Iar eu nu pot fi-mpotrivă, la părerea celor mulți
Și voi zice-acum în șoaptă: făr' femei suntem pierduți!

Lăsând gluma la o parte, eu iubesc femeia, da!
Cea mai dulce și gingașă este chiar mămica mea.
Ea m-a-nvățat să fac multe, deși nu pare prea greu
Și la bune și la rele eu voi fi același eu.

PASIUNEA UNEI FEMEI

Noapte ne veghează somnul,
Ziua ne veghează iar,
Deși vor exista zile
Când nimic nu e la fel.

Ieri mergând pe strada noastră,
Cam pierdut priveam grădina,
Și, deși păreau mici glastre,
Mii de flori dădeau lumină.

”Am venit sa-ntreb cu jenă:
Mâna cui a fost aici?
N-am crezut că-n lumea asta
Pot exista flori cu sclipiri.”

”Mâna este chiar a mea ”,
Îmi răspunse timid doamna,
”Și ceea ce-mi doresc întruna,
Este să nu vină toamna.

Zi de zi din primăvară
Am muncit din zori în seară
La grădina de lângă prun,
Multe *vieți* s-aduc din crâng.
Vreau ca tot ce fac să fie
Neatins de timpul fals
Și s-aducă bucurie
Oamenilor din oraș.

Tot ce fac din zi în seară
Este muncă foarte grea,
Și parcă totul se schimbă
Când se-oprește cineva.

Mulți admiră la distanță
Munca grea și neplătită,
Și mi-e sufletul de aur
Când cineva-n grădină intră.”

Chiar așa grăit-a doamna,
Cea modestă și retrasă
Prin ale cărei mâini de aur
Multe flori își găsesc casă.

Doroteea Netedu, IX A

CUPRINS

<i>Cosmin Petre, X D, Sărbătoarea gustului</i>	pag. 3
<i>Elena Ioniță, Vouă, iubiților mei elevi</i>	pag. 5
<i>Viorica Dorin, Pagina agenților economici</i>	pag. 6
<i>Sabina Moroianu, XII J, Trecut-au anii de liceu...Impresii</i>	pag. 7
<i>Daniela Dobre IX F, Primăvara tinereții</i>	pag. 8
<i>Daniela Dobre IX F, Esența lui Dumnezeu</i>	pag. 9
<i>Cristina Ulman, IX I, Tabloul transformării</i>	pag. 10
<i>Cristina Dumitrache, XII A, Ce este viața? Am ales să trăiesc</i>	pag. 11
<i>Elena Păun, XI G, Vă mulțumesc</i>	pag. 12
<i>Gabriela Tudor, X A, Stare</i>	pag. 13
<i>Cătălina-Georgiana Nițu, X A, O călătorie în viață</i>	pag. 14
<i>Gabriela-Olivia Stoian, IX B, Am legat</i>	pag. 16
<i>Ionela Mihaela Dulgheru, IX N, Declarație de dragoste pentru El</i>	pag. 18
<i>Diana Căbescu, X B, Concurs de caligrafie</i>	pag. 19
<i>Ana-Maria Dumitru, X I, Poezii</i>	pag. 20
<i>Doroteea Netedu, IX A, Poezii</i>	pag. 22
<i>Patricia Cristache, IX N, Aș vrea să iubesc</i>	pag. 23
<i>Maria Antonia Beatrice Crivineanu, IX M, Tristețe ori bucurie</i>	pag. 23
<i>Iuliana Ștefan, Ideal pierdut</i>	pag. 24
<i>Angela Șandru, Spre alte etape ale vieții</i>	pag. 25
<i>Lucreția Țurlea, Poeta Sarah DeJar</i>	pag. 26
<i>Gabriel Ursuianu, Călătorind prin țară: București - Micul Paris</i>	pag. 29
<i>Șerban Georgeta, IX C, Sfântul Gheorghe, purtătorul de biruință</i>	pag. 33
<i>Ștefania Cristescu, E vremea mult așteptatei vacanțe</i>	pag. 34
<i>Bianca Musteață , CopilaStea, recenzie</i>	pag. 36
<i>Paraschiva Grigorie, Noi tendințe în educația vocațională interculturală în materie de integrare europeană și democrație europeană</i>	pag. 37
<i>Lepădatu Tache, Marea rușine</i>	pag. 40
<i>Rodica Cristescu, Tu știi de câte calorii psihologice ai nevoie zilnic?</i>	pag. 45
<i>Doroteea Netedu, IX A, Poezii</i>	pag. 47